

E L James

Fifty Shades Freed

Padesát
odstínů
svobody

www.fiftyshadesofgrey.cz

E L James

Fifty Shades Freed

Padesát
odstínů
svobody

Věnování

Para mi Mamá con todo mi amor y gratitud

A pro mého milovaného otce

Tatínku, scházíš mi každý den

Poděkování

Děkuji:

Niallovi, své opoře;

Kathleen za to, že se mnou ochotně polemizovala, byla mi kamarádkou, důvěrníci a zároveň technickou poradkyní;

Bee za nekonečnou morální podporu;

Taylor (své další technické poradkyni), Susi, Pam a Noře za to, že mi s nimi bylo skvěle.

Za vzácné rady a diskrétnost bych velice ráda poděkovala:

MUDr. Raině Sluderové za pomoc v otázkách medicíny;

Anně Forlinesové za rady ohledně finančnictví;

Elizabeth de Vos za její laskavé konzultace týkající se amerického adopčního systému.

Děkuji Maddie Blandinové za její mimořádné a inspirativní výtvarné počiny.

A Pam s Gillian za sobotní ranní kávu a vtažení zpátky do reálného života.

Také děkuji svému redakčnímu týmu – Andree, Shay a vždy milé, pouze příležitostně soptící Janine, která snáší mé vlastní soptění s trpělivostí, statečností a ohromným smyslem pro humor.

A na závěr vzkaz pro Amandu a celý tým nakladatelství
The Writer's Coffee Shop: Děkuji.

Autorka publikovala dřívější verzi tohoto příběhu na pokračování
v on-line podobě pod názvem „Master of the Universe“
pod pseudonymem Snowqueen's Icedragon.

Copyright © Fifty Shades Ltd 2011

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2013
Translation © Zdenka Lišková, 2013

ISBN 978-80-7388-782-7

Prolog

Maminko! Maminko! Maminka spí na zemi. Už spí hrozně moc dlouho. Češu jí vlasy, protože to má ráda. Nebudí se. Klepu s ní. *Maminko!* Bolí mě břicho. Břicho má hlad. On tu není. Mám žízeň. V kuchyni si strkám židli k umyvadlu a piju. Vyšplouchnul jsem si vodu na modrý svetr. Maminka pořád spí. *Maminko, vstávej!* Nehýbe se. Je studená. Beru svoji dečku a maminku přikrývám, lehám si k ní na lepkavý zelený koberec. Maminka pořád spí. Mám tu dvě autíčka. Závodí spolu na podlaze u maminky. Myslím, že je mamince špatně. Hledám něco k jídlu. V mrazáku je hrášek. Je studený. Pomalu ho jím. Bolí mě z něj břicho. Spím vedle maminky. Hrášek je pryč. V mrazáku je ještě něco. Divně to voní. Olíznu to a lepí se mi na to jazyk. Pomalu to jím. Nechutná to dobře. Piju vodu. Hraju si s autíčky a spím u maminky. Maminka je moc studená a vůbec se nebudí. Otevírají se dveře. Dávám na maminku svoji dečku. Je to on. *Do prdele. Co se to tady kurva stalo? Ta zasraná bláznivá děvka. Sakra. Do prdele. Kliď se mi z cesty, ty malej šmejde!* Kopne do mě a já se bouchnu hlavou o podlahu. Bolí mě to. On někomu volá a pak jde pryč. Zamyká dveře. Lehám si k mamince. Bolí mě hlava.

Je tu paní policajtko. *Ne. Ne. Ne. Nedotýkej se mě. Nedotýkej se mě. Nedotýkej se mě. Zůstanu s maminkou. Ne. Nechoď ke mně.* Paní policajtko mi bere dečku a chytá mě. Křičím. Maminko! Maminko! Chci maminku. Ale slova jsou pryč. Nemůžu říkat slova. Maminka mě neslyší. Už neříkám slova.

„Christiane! Christiane!“ Její hlas je naléhavý, táhne ho z hlubin noční můry, z hlubin beznaděje. „Jsem tady. Jsem tady.“

Probouzí se. Ona se nad ním sklání, drží ho za ramena a třese s ním, ve tváři se jí zračí bolest, modré oči zalité slzami.

„Ano,“ osloví ji bez dechu, na jazyku pachuč strachu. „Jsi tu.“

„Samozřejmě že jsem.“

„Zdál se mi sen...“

„Já vím. Jsem tady, jsem tady.“

„Ano,“ vydechne její jméno, jako by to byla mantra, která ho ochrání proti té černé šíravé panice, jež ho hrozí pohltit.

„Ššš, jsem u tebe.“ Přimyká se k němu, ovívá se kolem něj, její teplo mu proniká do útrob, zahání stíny, přemáhá strach. Ona je slunečním svitem, je světlem, je... jeho.

„Prosím, nehádejme se,“ vyzývá ji nakráple a pevně ji objímá.

„Máš pravdu.“

„Ten slib. Kašleme na poslušnost. Já to zvládnou. Nějakou cestu už najdeme,“ řine se mu z úst v návalu emocí, zmatku a znepokojení.

„To víš, že ano. My vždycky najdeme cestu,“ zašeptá a přitiskne své rty k těm jeho, umlčuje ho jimi a vrací ho do přítomnosti.

Kapitola 1

Mezírkami v proutí slunečníku pozoruju tu nejmodřejší letní oblohu ze všech, středozevní blankyt, a nedokážu se ubránit spokojenému povzdechu. Christian je vedle mě, natažený na opalovacím lehátku. Můj manžel – můj sexy překrásný manžel bez košile a jen v džínových kraťasech – si čte knihu předpovídající kolaps západního bankovního systému. Všechno nasvědčuje tomu, že jde o strhující příběh, v životě jsem ho neviděla sedět tak klidně. Vypadá spíš jako nějaký student než jako žhavý výkonný ředitel jedné z největších soukromých společností ve Státech.

Na poslední štaci líbánek lenošíme v odpoledním slunci na pláži trefně pojmenované Beach Plaza Monte Carlo v Monaku, i když v hotelu toho jména vlastně nebydlíme. Otevírám oči a zadívám se na *Fair Lady* kotvící v přístavu. Sídlíme na palubě luxusní motorové jachty, jak jinak. Na hladině se majestátně vznáší královna všech jachet v tomhle přístavu, vyrobená roku 1928. Vypadá jako nějaká dětská hračka na klíček. A Christian ji miluje – podezírám ho, že je v pokušení ji koupit. No fakt, ti kluci a jejich hračky.

Opírám se zpátky do lehátka zaposlouchaná do hudebního mixu Christiana Greye na svém iPodu a začínám na tom pozdně odpoledním slunci poklimbávat. V duchu se přitom bezděky vracím do chvíle, kdy mě žádal o ruku. K tomu snovému okamžiku v loděnici... Skoro cítím vůni lučních květin...

„Můžeme se vzít zítra?“ broukne mi do ucha. Ležím natažená na jeho hrudi v květinové komnatě v loděnici, přesycená naším vášnivým milováním.

„Hmm.“

„To má být ano?“ V jeho hlase je slyšet naděje i překvapení.

„Hmm.“

„Nebo ne?“

„Hmm.“

Cítím, jak se usmívá. „Slečno Steeleová, nevyjadřujete se poněkud protichůdně?“

Zaculím se. „Hmm.“

To už se směje, pevně mě k sobě tiskne a líbá mě na temeno hlavy. „Rozhodnuto, Vegas, zítra.“

Ospale zvedám hlavu. „Myslím, že naši by z toho nebyli zrovna nadšení.“

Zabubnuje konečky prstů nahoru a dolů po mých nahých zádech, zlehka mě jimi polaská.

„Co bys teda chtěla, Anastasie? Vegas? Velkou svatbu se vši parádou? Pověz.“

„Velkou ne... Jenom pro přátele a rodinu.“ Dívám se na něj, zaujatá tichou naléhavostí v jeho zářivě šedých očích. *Copak by asi chtěl on?*

„Tak jo,“ kývne. „Kde?“

Pokrčím rameny.

„A nemohli bychom to udělat tady?“ zkouší váhavě.

„U vašich? A nevadilo by jim to?“

Odfrkne si. „Moje matka by byla v sedmém nebi.“

„Tak dobře, tady. Jsem si jistá, že to naši uvítají.“

Láskyplně mě pohladí po vlasech. Mohla bych být ještě šťastnější?

„Takže jsme si řekli místo, teď ještě čas.“

„To bys měl asi probrat s mámou.“

„Hmm.“ Christian v zamyšlení stáhne koutky. „Má na to měsíc, víc ne. Chci tě tak moc, že víc čekat nevydržím.“

„Christiane, vždyť už mě máš. Máš mě už pěknou chvilku. Tak jo – ať je to měsíc.“ Dávám mu pusu na prsa – jen malou, nevinnou, a oplácím mu úsměv.

„Spálíš se,“ šeptá mi do ucha a vytrhává mě z dřímoty.

„Jedině o tebe,“ usměju se na něj sladce. Odpolední slunce už postoupilo a já jsem teď vystavena jeho přímým paprskům. Uculí se a jediným svižným pohybem trhne s mým lehátkem do stínu slunečníku.

„Pryč ze středozevního slunce, paní Greyová.“

„Jsem vděčná za vaši obětavou péči, pane Greyi.“

„Je mi potěšením, paní Greyová, ale moje péče není ani trochu obětavá. Když se spálíš, nebudu se tě smět dotýkat.“ Zvedne jedno obočí, v očích mu šibalsky zablýskne a mně se rozbuší srdce. „Ale předpokládám, že to moc dobře víš a jen si ze mě utahuješ.“

„To bych si nedovolila!“ zajíknu se, když předstírám nevinnost.

„Ale ano, dovolila, a taky si to dovoluješ. Často. Je to jedna z mnoha věcí, co na tobě miluju.“ Sklání se, aby mě políbil, a přitom hravě skousne můj spodní ret.

„A já doufala, že mě namažeš opalovacím mlékem,“ sešpulím pusu proti té jeho.

„Ach, paní Greyová, to je špinavá práce... ale je to nabídka, kterou nemohu odmítnout. Posad se,“ rozkáže mi mírně a tak trochu chraplavě. Poslechnu ho a on na mě svými silnými a zručnými prsty velmi pomalu a velmi pečlivě nanáší mléko na opalování.

„Ty jsi opravdu výjimečně krásná. A já jsem šťastný muž,“ mumlá, když klouže prsty kolem mých řader a vtírá mi do kůže krém.

„To tedy jste, pane Greyi,“ vydechnu a zdrženlivě na něj pohlédnu skrz řasy.

„Jste skromnost sama, paní Greyová. A teď se otoč. Chci ti namazat záda.“

S úsměvem se přetáčím a on mi vzadu rozepíná pásek nechutně drahých bikin.

„Co bys řekl na to, kdybych byla nahoře bez, jako ty ostatní ženy tady?“ sonduju.

„Byl bych naštvaný,“ odpovídá okamžitě. „Už teď mě netěší, jak málo toho na sobě máš.“ Skloněný mi šeptá do ucha: „Nepokoušej své štěstí.“

„To má být výzva, pane Greyi?“

„Ne. To je prosté tvrzení, paní Greyová.“

S povzdechem zavrtím hlavou. *Ach, Christiane... můj majetnický, žárlivý, kontrolou posedlý manžel.*

Když je hotový, plácne mě po zadku.

„A je to, ženuško.“

Do toho se ozývá jeho všudypřítomný a vždy zapnutý BlackBerry. Já se na Christiana zamračím a on se na mě ušklíbne.

„Vy jste určená jenom pro moje oči, paní Greyová.“ Laškovně a tak trochu i varovně na mě pozvedne obočí, ještě jednou mě pleskne přes zadek a usazuje se zpátky na lehátko, aby ten hovor přijal.

Má vnitřní bohyně zavrhní blahem. *Možná bychom mohly dnes večer sehrát nějaké kabaretní číslo – jenom pro jeho oči*, zaculí se vědoucně. S úsměvem nad tou myšlenkou se znovu propadám do svého odpoledního snění...

„Mam ’selle? Un Perrier pour moi, un Coca-Cola light pour ma femme, s’il vous plait. Et quelque chose à manger... laissez-moi voir la carte.“

Hmm... probouzí mě Christianova plynulá francouzština. Mžourám do slunce a zjišťuju, že mě Christian pozoruje, zatímco se od nás vzdaluje mladá žena v uniformě s tákem a vysoko vyčesaným culíkem, který se za ní provokativně pohupuje.

„Máš žízeň?“ ptá se mě Christian.

„Mám,“ zamrmlám rozespale.

„Mohl bych tě klidně sledovat celý den. Unavená?“

Zčervenám. „Včera v noci jsem se zrovna moc nevyspala.“

„Já přece taky ne.“ S úsměvem odkládá BlackBerry a vstává. Jeho šortky přitom sjíždí malinko níž a svěšují se... tím způsobem... takže vidím, jak mu z nich vykukují plavky. Vzápětí si kraťasy svléká a vyzouvá se z žabek. O čem jsem to předtím přemýšlela?

„Pojď si se mnou zaplavat.“ Podává mi ruku a já k němu zvedám nepřítomný rozostřený pohled. „Zaplaveme si?“ urguje svou žádost, naklání hlavu ke straně a v obličeji se mu zračí pobavený výraz. Když pořád neodpovídám, zvolna zavrtí hlavou.

„Vypadá to, že potřebuješ probudit.“ Najednou se ke mně vrhá, popadá mě a zvedá do náruče, až přitom vyjeknu, víc překvapením než strachy.

„Christiane! Dej mě dolů!“ zaječím.

Ale on se jen chechtá. „Jedině v moři, bejby.“

Několik lidí na pláži nás sleduje, ve tvářích výraz udiveného nezájmu, tak typického pro Francouze, jak už vím. Dívají se, jak mě Christian se smíchem nese k moři a chystá se do něj vrhnout.

Zatínám mu paže kolem krku. „To neuděláš,“ ujišťuju se zadýchaně a snažím se v sobě zadusit hihňání.

Věnuje mi úsměv šelmy. „No tak, Ano, bejby, copak ses za tu dobu, co jsme spolu, nic nenaučila?“ Políbí mě a já se chytám příležitosti – zajíždím mu prsty do vlasů, abych jich sevřela dvě pořádné hrsti, a polibek mu oplácím, pronikám jazykem do jeho úst. Vnímám jeho ostrý nádech, pak se ode mě odtáhne, pohled má žhavý, ale ostražitý.

„Já vím, o co ti jde,“ zašeptá a pomalu nás noří do chladivé čiré vody a jeho rty znovu nacházejí ty mé. Za chvíli už chlad Středozemního moře nevnímám, protože se pnu kolem svého manžela.

„Myslela jsem, že sis chtěl zaplavat,“ mumlám mu do rtů.

„Když ty mě hrozně rozptyluješ.“ Špičkou nosu opíše linii mé čelisti. „Ale nejsem si jistý, jestli tady chci váženým občanům Monte Carla předvádět peepshow.“

Přejedu mu zuby po spodní hraně obličeje, na jazyku přitom ucítím jeho pichlavé strniště, vážení občané Monte Carla mě ani za mák nezajímají.

„Ano,“ zavrčí. Ovíjí si můj ohon kolem zápěstí a jemně za něj zatáhne, takže mi zaklání hlavu a odhaluje krk. Posévá jej polibky od mého ucha až dolů ke klíční kosti.

„Mám si tě snad vzít ve vodě?“ vydechne.

„Jo,“ vzdychnu.

Odtáhne se a počastuje mě užaslým pohledem, jeho oči jsou hřejivé, roztoužené a zároveň pobavené.

„Paní Greyová, vy jste nenasytná – a taky nestydatá. Co jsem to stvořil za monstrum?“

„Tak akorát pro sebe. Bral bys mě snad jinak?“

„Beru tě, jakkoliv tě můžu mít. Ale ne teď. Ne s obecnstvem.“ Ukáže hlavou směrem ke břehu.

Co jako?

No jasně, několik lidí na pláži překonalo vrozenou netečnost a teď nás se zájmem sledují. Nečekaně mě popadá kolem pasu, zvedá do vzduchu a nechává mě plesknout do vln a zabořit se do měkkého písku na mořském dně. Vyskakuju nad hladinu, kašlu přitom a prskám a do toho se směju.

„Christiane!“ spílám mu a častuju ho ostře nabroušeným pohledem. Myslela jsem, že se pomilujeme v moři... a odškrtneme si další poprvé. Spodní ret si drží mezi zuby, aby se nerozesmál. Šplouchnu na něj vodu a on mi to obratem vrací.

„Máme na to celou noc,“ přesvědčuje mě a šklebí se u toho jako blázen. „Pozdějc, bejby.“ Zajíždí do vln a znovu vyplave až o metr dál, pak začne plynulým, ladným kraulem rázovat pryč od břehu, pryč ode mě.

Tss! Hravý Stín s mučitelkými sklony! Cloním si oči rukou a sleduju, jak se vzdaluje. To je takový provokatér... co bych tak udělala, abych ho donutila se vrátit? Zatímco plavu zpátky ke břehu, zvažuju své možnosti. Naše pití už bylo doručeno k lehátkům, a tak rychle usrkávám kolu. Z Christiana se stává nejasný bod v dálce.

Hmm... lehám si na břicho, neohrabaně bojuju s ramínky, sundávám si vrchní díl bikin a ledabyle ho pohazuju na Christianovo místo. Tu máte... zírejte, jak nestydatá dokážu být, pane Greyi. Nandejte si to na talíř a udavte se tím. Zavírám oči a nechávám slunce, aby mi prohřívalo kůži, pouštím si jeho teplo až do morku kostí a znovu v tom žaru upadám do dřímoty, s myšlenkami volně plynoucími zpátky k našemu svatebnímu dni.

„Nyní smíte políbit nevěstu,“ pronásí slavnostně reverend Walsh.

A já se na svého muže široce usměju.

„Konečně jsi moje,“ zašeptá a přitáhne si mě do náruče. Ve vší počestnosti mě políbí.

Jsem vdaná. Jsem paní Greyová. Jsem blahem bez sebe.

„Vypadáš nádherně, Ano,“ broukne uznale s hřejivým úsměvem na rtech. Oči mu planou láskou... a taky něčím temnějším, něčím nemravným. „Nenech nikoho, kromě mě, aby ti ty šaty sundal, rozumíš?“ Jeho úsměv se rozechřívá o dalších sto stupňů, konečky prstů mi sjíždí po tváři, čímž mi rozpaluje krev v žilách.

No teda... jak tohle dělá, jak to dokáže, s tou spoustou lidí, co na nás zírají?

Němě přikývnu. Ježkovy oči, doufám, že nás nikdo neslyší. Reverend Walsh našťestí taktně ustoupil. Zadívám se na ten nastrojený dav... Moje máma, Ray, Bob i Greyovi – všichni tleskají. Dokonce i moje hlavní družička Kate, stojící vedle Elliota, Christianova svědka, celá úchvatná v té světle růžové. Kdo by si byl pomyslel, že se Elliot dokáže tak vyfíknout. Všichni se nadšeně usmívají – kromě Grace, která decentně štká do delikátního bílého kapesníčku.

„Připravená slavit, paní Greyová?“ optá se Christian a obdaří mě svým plachým úsměvem. Okamžitě taju. Je tak okouzlující, v tom jednoduchém černém smokingu se stříbrnou vestičkou a stříbrnou kravatou. Je tak... *švihácký*.

„Jako nikdy dřív,“ křením se na něj s naprosto přihloupkým výrazem ve tváři.

Později se svatební párty rozjíždí plným proudem. Carrick a Grace se opravdu předvedli. Znovu postavili ten velký stan, nádherně ho vyzdobili světle růžovou, stříbrnou a slonovinovou. Jeho strany se tentokrát otevírají směrem k zálivu. Počasí nám přálo a nad jeho vodami teď sálá slunce pozdního odpoledne. Na jednom konci stanu je taneční parket, na druhém okázalé občerstvení.

Ray tančí s mámou a něčemu se spolu smějí. Vidět je takhle pohromadě má pro mě hořkosladkou příchut'. Doufám, že nám to s Christianem vydrží déle. Nevím, co bych si počala, kdyby mě opustil. *Kvapné ženění, dlouhé želení*. To přísloví mě pořád pronásleduje.

Vedle mě stojí Kate, vypadá tak krásně v té dlouhé hedvábné róbě. Zamračeně mě sleduje. „No tak, tohle má být nejšťastnější den tvého života,“ napomíná mě.

„Taky že je,“ špitnu.

„Co se děje, Ano? Díváš se na mámu a Raye?“

Posmutněle přikývnu.

„Oni jsou šťastní.“

„Šťastnější, když nejsou spolu.“

„Ty máš pochybnosti?“ vyhrkne zneklidněně.

„Ne, to vůbec ne. Já jen... jak strašně moc ho miluju.“ Zmlknu, nejsem schopná a ani nechci vyslovit své obavy nahlas.

„Prosím tě, každý vidí, jak tě Christian zbožňuje. Víím, že váš vztah začal tak nějak netradičně, ale taky víím, jak moc jste celý ten měsíc, co vás dva spolu vídám, šťastní.“ Popadá mě za ruce a pevně je tiskne. „Kromě toho, teď už je na to pozdě,“ dodává s uculením.

Rozesměju se. No jistě, Kate vždycky vypíchne to podstatné. Přitahuje si mě do Speciálního Objektu Katherine Kavanaghové. „Budeš v pohodě, Ano. A jestli ti zkriví jediný vlásek na hlavě, bude mít co do činění se mnou.“ Pouští mě a zakření se na někoho, kdo stojí za mými zády.

„Ahoj, bejby,“ překvapuje mě Christian, zezadu mě objímá pažemi a dává mi pusu na temeno hlavy. „Kate,“ bere na vědomí i ji. I po těch šesti týdnech se k ní stále chová odměřeně.

„Ještě jednou ahoj, Christiane. Právě jsem se chtěla porozhlédnout po tom skvělém chlapovi, co sis ho vybral jako svědka a který se shodou okolností jeví jako skvělý chlap i mně.“ Oběma nám věnuje úsměv a vydává se za Elliotem, který popíjí s jejím bratrem Ethanem a naším kamarádem Josém.

„Je čas jít,“ broukne Christian.

„Už? Tohle je první večírek, na kterém mi nevadí být středem pozornosti,“ otáčím se v jeho pažích čelem k němu.

„Taky si to zasloužíš. Vypadáš úchvatně, Anastasie.“

„Však ty taky.“

Usměje se na mě, jeho výraz je tak vřelý. „Ty šaty ti moc sluší.“

„Myslíš tyhle?“ S plachým uzarděním popotáhnu jemný krajkový lem jednoduchých svatebních šatů, které pro mě navrhla Kateina matka. Líbí se mi, že krajka sahá jen k hranici ramen – decentně a zároveň svůdně, aspoň doufám.

Skloněný mě zlehka políbí. „Tak pojď. Už se o tebe dál nehodlám dělit se všem těmi lidmi tady.“

„Můžeme vůbec odejít z vlastní svatby?“

„Bejby, je to naše párty, můžeme udělat, co se nám zlíbí. Dort už jsme nakrájeli. A právě teď tě prostě chci někam unést a mít jenom pro sebe.“

Zahihňám se. „Máte mě pro sebe na celý život, pane Greyi.“

„To velmi rád slyším, paní Greyová.“

„Ach, tady jste! Vy dvě hrdličky.“

V duchu zasténám... objevila nás Graceina matka.

„Christiane, miláčku – ještě jeden tanec s babičkou?“

Christian nepatrně semkne rty. „Jistě, babi.“

„A ty, překrásná Anastasie, jdi a potěš starého pána – zatanči si s Theem.“

„Kdo je Theo, paní Trevelyanová?“

„Přece dědeček Trevelyan. A myslím, že mi můžeš říkat babičko. Teď, když budete vy dva muset vážně zapracovat na mých právnoučatech. Už tu moc dlouho nebudu,“ potutelně se na nás usměje.

Christian jen zděšeně zamžiká. „Pojď, babičko,“ vyzývá ji, spěšně ji bere za ruku a odvádí k tanečnímu parketu. Ještě se za mnou ohlédne a rozmrzele protočí oči. „Pozdějc, bejby.“

Když si razím cestu k panu Trevelyanovi, odchytává mě José.

„Ne, nechci tě žádat o další tanec. Mám ten dojem, že jsem si už tak urval dost tvého času na parketu... ale, myslím to vážně, Ano. Budu tu pro tebe... kdybys potřebovala.“

„Děkuju, José. Jsi skvělý kamarád.“

„Myslím to vážně,“ řekne a jeho tmavé oči zahoří upřímností.

„Já vím, že ano. A děkuju ti za to, José. Ale jestli teď dovolíš – mám rande s jistým starým pánem.“

Nechápavě vytáhne obočí.

„Christianův dědeček,“ upřesňuju.

Zazubí se. „Tak to ti přeju hodně štěstí, Annie. Hodně štěstí ve všem.“

„Díky, José.“

Dotančila jsem s Christianovým šarmantním dědečkem a teď stojím ve francouzských dveřích a sleduju, jak nad Seattlem zvolna klesá slunce a vrhá přitom oranžové a akvamarínové odstíny po celém zálivu.

„Tak pojd' už,“ popohání mě Christian.

„Ještě se musím převléknout.“ Svírám jeho dlaň v úmyslu ho těmi dveřmi vtáhnout dovnitř a pak i nahoru. Nechápavě sraští obočí a zarazí mě tím, že mě zlehka zatáhne za ruku.

„Myslela jsem, žeš mi ty šaty chtěl svlékat ty,“ vysvětluju. V pochopení se mu rozsvítí oči.

„Přesně tak,“ roztáhne koutky v chlípném úsměvu. „Ale nebudu tě svlékat tady. To bychom odsud neodešli ani za... co já vím...“ Máchne svou dlouhoprstou rukou a nechává tu větu nedokončenou. Její význam je ale naprosto jasný.

S červenáním ho pouštím.

„A ty vlasy si nerozpouštěj,“ zapřede zhluboka.

„Ale...“

„Žádná ale, Anastasie. Vypadáš skvostně. A chci to být já, kdo tě svlékne.“

Jasně. Soustředěně krčím čelo.

„Zabal si jenom oblečení na cestu,“ instruuje mě vlídně. „Budeš ho potřebovat. Tvoje hlavní zavazadlo už vzal Taylor.“

„Tak jo.“ Co si to jenom usmyslel? Ani mi neřekl, kam jedeme. Vlastně mám takový pocit, že nikdo neví, že už odjíždíme. Dokonce ani Mie nebo Kate se z něj nepodařilo nic vymámit.

Přicházím k mámě a Kate, které spolu postávají nedaleko domu.

„Nebudu se převlékat.“

„Jak to?“ diví se máma.

„Christian si to nepřije,“ pokrčím rameny, jako by to mělo všechno vysvětlit. Máma okamžitě vyklene obočí.

„Poslušnost jsi mu neslibovala,“ upozorňuje mě taktně. Kate se pokouší zamaskovat své odfrknutí zakašláním. Zúžím na ni oči. Kate ani máma nemají žádné ponětí o tom, jak moc jsme se právě kvůli tomuhle s Christianem pohádali. Ani si to nechci připomínat. *Ježiši, a jak potom můj Stín trucoval... a pak ten zlý sen.* Ta vzpomínka je alarmující.

„Já vím, mami, ale jemu se ty šaty líbí a já mu chci udělat radost.“

Její rysy se uvolňují. Kate obrací oči v sloup a diskrétně se vytrácí, aby mě nechala s mámou o samotě.

„Vypadáš nádherně, holčičko.“ Carla mě jemně zatahá za volný pramen vlasů a pohladí po tváři. „Jsem na tebe tak pyšná, zlato. Uděláš z Christiana velmi šťastného muže.“ Vtahuje si mě do náruče.

Ach, mami!

„Nemůžu uvěřit tomu, jak dospěle najednou vypadáš. Začínáš nový život... Jen si zapamatuj, že muži jsou z jiné planety, a budeš v pohodě.“

Zahihňám se. Christian je z jiného vesmíru. Kdyby tak věděla...

„Díky, mami.“

Připojuje se k nám Ray, vře se na mámu i na mě usmívá.

„Udělali jsme dobře, co myslíš, Carlo?“ rozjímá, ale z očí mu sálá pýcha. V černém smokingu a světle růžové vestičce působí tak elegantně. Do očí se mi tlačí slzy. Ale ne... až doted jsem to zvládala bez nich.

„Dával jsi mi na ni pozor a pomáhal jí dospět, Rayi,“ posteskne si Carla.

„A užil jsem si každou minutu. Bylas nevěsta jako víno, Annie.“ Ray mi strká volný pramen vlasů za ucho.

„Tati...“ potlačím vzlyk a on mě svým typickým rozpačitým způsobem obejmě.

„A taky z tebe bude skvělá manželka, holčičko,“ šeptá mi přiškrceně.

Když mě pouští, přidruží se k nám Christian a staví se po mém boku.

Ray mu srdečně potřásá rukou. „Dohlédni na mou holčičku, Christiane.“

„Přesně to mám v úmyslu, Rayi. Carlo.“ Pokyne Rayovi hlavou a políbí mámu.

Zbytek svatebčanů se mezitím zformoval do uličky, kterou musíme projít cestou k průčelí domu.

„Připravena?“ ptá se mě Christian.

„Ano.“

Bere mě za ruku a provádí skrz, zatímco naši hosté pokřikují gratulace, přejí nám hodně štěstí a zasypávají nás rýžovými zrnky. Na konci té řady čekají Carrick s Grace a oba nás objímají a líbají. Grace je opět dojatá, když se s nimi v rychlosti loučíme.

Taylor už čeká, aby nás bleskově naložil do velkého audi. Ještě když mi Christian drží dveře, házím svou kyticí bílých a růžových růží do davu mladých žen, které se k tomu chvatně shromáždily. Nad hlavu ji triumfálně zvedá Mia a směje se od ucha k uchu.

Se smíchem nasedám do auta, před očima Miin neohrožený výpad, a Christian se shýbá, aby se postaral o spodní lem mých šatů. Když jsem bezpečně uvnitř, loučí se s davem venku.

Taylor mu pak otevírá dveře. „Gratuluji, pane.“

„Děkuji, Taylore,“ odpovídá Christian, když se usazuje vedle mě.

Taylor se rozjíždí a naše auto zezadu skrápí rýžový déšť. Christian mě bere za ruku a líbá kloubky mých prstů.

„Cítíte se dobře, paní Greyová?“

„Přímo výborně, pane Greyi. Kam to jedeme?“

„Na Sea-Tac,“ oznamuje mi prostě a nasazuje úsměv sfingy.

Hmm... copak má za lubem?

Taylor nemíří k odletovému terminálu, jak jsem předpokládala, namísto toho projíždí přes bezpečnostní bránu a zajíždí přímo na letištní plochu. *Cože?* A pak to spatřím – Christianovo letadlo... na jehož trupu je velkými modrými písmeny vyvedeno *Grey Enterprises Holdings, s.r.o.*

„Neříkej, že už zase zneužiješ majetek společnosti!“

„Já právě doufám, že ano, Anastasie,“ kření se.

Taylor zastavuje u paty schůdků vedoucích do letadla a vyskakuje z auta, aby otevřel Christianovi. Rychle se na něčem dohadují a pak už Christian otevírá moje dveře – a místo toho, aby ukročil, abych měla dost místa na vystupování, sklání se a zvedá mě.

Počkat?! „Co to děláš?“ vyjeknu.

„Přenáším tě přes práh,“ řekne prostě.

„Aha.“ Neměl by to náhodou být práh domova?

Bez námahy mě vynáší do schodů. Následuje nás Taylor s mým příručním kufříkem. Nechává ho stát na prahu letadla a mizí zpátky dolů k audi. Uvnitř letadla poznávám Stephana, Christianova pilota, v uniformě.

„Vítejte na palubě, pane, paní Greyová,“ usměje se.

Christian mě staví na zem a podává Stephanovi ruku. Za ním stojí tmavovlasá žena, které může být tak, kolik? Něco přes třicet? Taky v uniformě.

„Oběma vám gratuluji,“ pokračuje Stephan.

„Děkujeme, Stephane. Anastasie, Stephana už znáš. Dnes je to náš kapitán a tohle je jeho pilotka Beighleyová.“

Pilotka při Christianově proslovu rudne a mrká jako o život. Mám nutkání na ni protočit oči. Další samice dočista uchvácená mým nebezpečně krásným manželem.

„Těší mě, že vás poznávám,“ rozplývá se Beighleyová a rudne ještě o trochu víc. Vlídne se na ni usměju. Koneckonců – Christian je můj.

„Už jste prošli všechny kontroly?“ ptá se jich obou Christian, zatímco já se rozhlížím po palubě letadla. Jejímu interiéru dominuje světlé dřevo javoru a světle béžová kůže. Je to velmi příjemné. Na druhém konci kabiny stojí další žena v uniformě – velmi pěkná brunetka.

„Už máme povolení. A počasí je dobré odsud až do Bostonu.“

Do Bostonu?

„Nějaké vzdušné víry?“

„Až k Bostonu ne. Ale nad Shannonem je srážková fronta, ta by nám mohla trochu zatopit.“

Shannon? Ten v Irsku?

„Rozumím. No, doufám, že tohle všechno prospíme,“ poznamená Christian nevzrušeně.

Prospíme?

„Tak my jdeme na to, pane,“ pronáší Stephan. „A vás ponecháme v odborné péči Natalie, vaší letušky.“

Christian pohlédne jejím směrem a lehce se zamračí, ale zpátky ke Stephanovi už se otáčí s úsměvem.

„Výborně,“ oduší. Bere mě za ruku a odvádí k jednomu z přepychových kožených sedadel. Musí jich tu dohromady být tak dvanáct.

„Posaď se,“ vybízí mě, zatímco si svléká sako a rozepíná vestu ze stříbrného brokátu. Sedíme na dvou jednotlivých sedadlech umístěných čelem k sobě, s malým, vysoce leštěným stolečkem mezi námi.

„Vítejte na palubě, pane, madam, gratuluji vám.“ Přistupuje k nám Natalie a nabízí sklenku růžového šampaňského.

„Děkujeme,“ kvituje Christian. Ona se na nás zdvořile usměje a odchází do kuchyňky.

„Tak na náš šťastný manželský život, Anastasie.“ Christian zvedá svou sklenku k mé a ťukáme si. Šampaňské je výborné.

„Bollinger?“ odhaduju.

„Přesně tak.“

„Když jsem ho pila poprvé, bylo to z čajových šálků,“ usměju se.

„Ten den si pamatuju velmi dobře. Tvá promoce.“

„Kam teda letíme?“ vyzvídám, neschopná nadále potlačovat svou zvědavost.

„Do Shannonu,“ prozrazuje mi, oči mu ožívají vzrušením. Vypadá jako malý kluk.

„Do toho v Irsku?“ My letíme do Irska!

„Doplnit palivo,“ dodává potouchle.

„A pak?“ pobízím ho.

Jeho úsměv se rozšiřuje, zavrtí hlavou.

„Christiane!“

„Londýn,“ prozrazuje. Soustředěně se na mě zadívá a pokouší se odhadnout mou reakci.

Zalapám po dechu. *No ty bláho.* Tak nějak jsem si říkala, že třeba jedeme do Aspenu, nebo do New Yorku, nebo možná do Karibiku. Stěží tomu dokážu uvěřit. Podívat se do Anglie je mým celoživotním přáním. Jako by se uvnitř mě všechno rozsvítilo, štěstí ze mě doslova sálá.

„Pak Paříž.“

Prosím?

„Pak jih Francie.“

Tak počkat!

„Vím, že jsi vždycky snila o tom, že navštívíš Evropu,“ řekne tiše.

„A já ti ty sny chci plnit, Anastasie.“

„Ty sám jsi můj splněný sen, Christiane.“

„Nápodobně, paní Greyová,“ zašeptá.

Můj ty...

„Připoutej se.“

Usměju se na něj a plním jeho příkaz.

Zatímco letadlo s námi zvolna roluje směrem k ranveji, upijíme šampaňské a přihloupě se na sebe křeníme. Pořád tomu nemůžu uvěřit. Ve dvaadvaceti letech konečně opouštím Spojené státy a le-tím do Evropy. Copak do Evropy – *do Londýna!*

Jakmile se ocitáme ve vzduchu, Natalie nám servíruje další šam-panšské a připravuje pro nás svatební hostinu. A že je co jíst – uzený losos následovaný pečenou křepelkou s gratinovanými bramborami a salátem ze zelených fazolek, to vše připravené a podávané nadevše výkonnou a schopnou Natalií.

„Moučník, pane Greyi?“ ptá se Christiana.

Ten zavrtí hlavou, prstem si přejeđe po spodním rtu a zároveň na mě vrhne tázavý pohled – ztěžklý a nečitelný.

„Ne, děkuju,“ zamumlám, neschopná od něj odtrhnout oči. On se pousměje a Natalie se vytrácí.

„To je dobře,“ zavrtní. „Já bych si totiž jako dezert dal radši tebe.“

Ale... to jako tady?

„Pojď,“ vyzve mě, když se zvedá od stolu a nabízí mi ruku. Od-vádí mě až na konec kabiny.

„Tady je koupelna,“ ukazuje mi malé dveře a pak mě vede dál krátkou chodbičkou a skrz další dveře na jejím konci.

Ježkovy oči... to je ložnice. I její prostory jsou laděné v odstí-nech krémové v kombinaci se dřevem javoru, na malé manželské posteli je zlaté povlečení a šedobéžové polštářky. Vypadá velmi pohodlně.

„Napadlo mě, že bychom mohli naši svatební noc strávit ve výš-ce deseti kilometrů, Anastasie. A je to něco, co jsem ještě nikdy nedělal.“

No to mě podrž... další poprvé. Překvapeně na něj zírám, srdce mi už teď divoce buší... máme tu náš soukromý klub „Na vrcholu“.

„Ale ze všeho nejdřív z tebe musím svléknout tyhle úchvatný šaty.“ Oči mu zahoří láskou a něčím temnějším, něčím, co miluju... něčím, co oživuje mou vnitřní bohyni. Bere mi to dech.

„Otoč se.“ Hlas má hrubý, autoritativní a sexy až k zbláznění. Jak dokáže do těch dvou slov vložit tolik příslibů? Ochotně se mu podvoluju a on zvedá ruce k mým vlasům. Jemně z nich vyjímá jednu vlásenku po druhé, pro jeho zkušené prsty to není nadlouho. Vlasy mi v jednotlivých pramenech padají na ramena, pokrývají mi záda i hrud. Snažím se stát klidně a moc se nevtřet, ale doslova dychtím po jeho dotecích. Po tak dlouhém a vyčerpávajícím dni, i když byl vzrušující, ho chci – a celého.

„Ty máš tak nádherné vlasy, Ano,“ šeptá mi těsně u ucha. Vnímám jeho dech, přestože se mě jeho rty ani nedotknou. Jakmile mám vlasy úplně rozpuštěné, pročísne mi je prsty a zlehka mi promne kůži na hlavě... *to je skvělé...* zavírám oči a vychutnávám si ty pocity. Nechává prsty klouzat mými vlasy dolů a zatáhne za ně, zaklání mi hlavu a odhaluje mi hrdlo.

„Jsi moje,“ zavrčí a zatahá mě zuby za lalůček.

Vzdychnu.

„Ššš,“ napomíná mě. Shrnuje mi vlasy na hrud a prstem obkresluje linii zad mezi oběma rameny podél lemu šatů. Samou nedočkavostí se ošiju. Tiskne mi něžný polibek na záda, těsně nad první knoflíček zapínání.

„Tak krásná,“ vydechne a zručně ho rozepne. „Dnes jsi ze mě udělala nejšťastnějšího muže na zemi.“ Nekonečně pomalu rozepíná i všechny ostatní. „Tolik tě miluju.“ Jednotlivými polibky si značí cestu od krku až k rameni. A do toho mumlá: „Já tě... tak moc... chci. Už abych... byl... v tobě. Jsi... moje.“

Každé z těch slov je jako dávka drogy. Přivírám oči a zakláním hlavu, aby měl lepší přístup k mému krku, a zvolna propadám mocnému kouzlu, kterým vládne Christian Grey, můj manžel.

„Moje,“ zašeptá znovu. Stáhne mi šaty dolů po pažích, až se mi rozprostrou u nohou jako nadýchaný oblak slonovinového hedvábí a krajkoví.

„Otoč se,“ vyzývá mě najednou nějak zhruble. Když to udělám, zalapá po dechu.

Na sobě mám upnutý sytě růžový korzet, podvazkový pás ladící s krajkovými kalhotkami a bílé hedvábné punčochy. Christian nenasytně putuje očima po mém těle, ale neříká nic. Jenom se na mě dívá, oči doširoka rozevřené touhou.

„Líbí?“ špitnu, vědoma si toho, že se mi do tváří hrne krev.

„Víc než jen to, bejby. Vypadáš úchvatně. Chyt' se mě.“ Podává mi ruku a já ho za ni беру a vystupuju ven z šatů.

„Nevrť se,“ zamručí, a aniž by ze mě spustil tmavnoucí pohled, obepisuje prostředníčkem linii korzetu, končícího nad mými prsy. Úží se mi dech. Ještě jednou tu cestu po mé hrudi opakuje, břicho jeho provokujícího prstu mi způsobuje mrazení podél páteře. Pak ustane a zakrouží ukazováčkem ve vzduchu, čímž mi dává najevo, že chce, abych se otočila.

Právě teď bych pro něj udělala cokoliv.

„Stůj,“ řekne. Právě jsem čelem k posteli, k němu zády. Jednu paži mi ovíjí kolem pasu a přitahuje mě k sobě, tváří se mi tiskne ke krku. Jemně bere má prsa do dlaní, pohrává si s nimi, palci krouží kolem bradavek, takže se vztyčují proti látce korzetu.

„Moje,“ vydechne.

„Tvoje,“ ujišťuju ho.

Ponechává prsa jejich osudu a rukama zamíří přes mé břicho až na stehna, palci se přitom otře o můj klín. Potlačuju zakňourání.

Prsty prozkoumává oba podvazky vpředu a s obvyklou zručností je odepíná od punčoch. Dlaněmi pak putuje na mé hýždě.

„Moje,“ zopakuje a rozprostře na nich prsty, jejichž konečkům dovoluje proklouznout až do rozkroku.

„Ach.“

„Tiše.“ Posouvá ruce níž, na zadní stranu mých stehů, aby i tam odepnul podvazky.

Sklání se a stahuje přehoz z postele. „Sedni si.“

Vyhovím mu, jsem plně v jeho moci, a on si kleká k mým nohám a zvolna mi sundává bílé svatební střevíčky od Jimmyho Choo. Pak sahá po vrchním okraji levé punčochy a pomalu ji svléká, přičemž mě palci laská po kůži... *Bože*. To samé pak opakuje i na druhé noze.

„To je, jako kdybych si rozbaloval vánoční dárek,“ mrkne na mě s úsměvem skrz dlouhé tmavé řasy.

„Dárek, který ti už patřil...“

Nesouhlasně se zamračí. „Ale ne, bejby. Opravdu mi patří až teď.“

„Christiane, patřím ti od chvíle, kdy jsem řekla ano.“ Předkláním se a беру do dlaní jeho milovanou tvář. „Jsem tvoje. A vždycky budu, manželi můj. A teď – mám ten dojem, že máš na sobě příliš mnoho oblečení.“ Shýbám se, abych ho políbila, a on se najednou vztyčí, krade si mé rty a v rukách svírá můj obličej, prsty mi zaplétá do vlasů.

„Ach, Ano,“ vydechne. „Moje Ano.“ A znovu si podmaňuje mé rty, jeho jazyk si přesvědčivě nárokuje má ústa.

„Oblečení,“ zašeptám. Náš dech se vzájemně mísí, když mu stahuju vestu a on se z ní vyvléká, přičemž mě na okamžik pouští. Pak ale zaváhá, dívá se na mě, oči široce otevřené, chtivé.

„Dovol mi to, prosím.“ Můj hlas je tichý a vemlouvavý. Chci si ho svléknout, svého manžela, svého Stína.

Dosedá zpátky na paty a já v předklonu беру do ruky jeho kravatu – tu stříbrošedou, moji oblíbenou – a pomalu mu ji rozvazu-

ju a sundávám. Zvedá bradu, aby mi usnadnil přístup k vrchnímu knoflíčku bílé košile; jakmile je rozepnutý, přesouvám se k manželům. Má je sepnuté platinovými kamínky, na nichž jsou vyrytá vzájemně propletená písmenka A a C – to byl můj svatební dárek. Když jsem hotová i s nimi, bere si je ode mě a zavírá je do dlaně. Tu sevřenou pěst pak políbí a její obsah si schovává do kapsy kalhot.

„Pane Greyi, vy jste ale romantik.“

„Pro vás, paní Greyová – srdce a květiny. Už napařád.“

Zvedám mu ruku a přikládám rty k jeho jednoduchému platinovému snubnímu prstýnku, sleduju ho přitom skrz řasy. S povzdechem zavírá oči.

„Ano...“ Mé jméno mu splývá ze rtů jako nějaká modlitba.

Sahám po druhém knoflíku košile a napodobuju ho, když mu za každým dalším rozepnutým tisknu letmý polibek na hrud' a do toho šeptám: „Jsem... s tebou... tak... šťastná... Miluju... tě...“

Zasténá a jedním svižným pohybem mě bere kolem pasu, přesouvá mě dál na postel a sám mě do ní následuje. Jeho rty se znovu ocitají na mých, ruce mi ovíjí kolem hlavy, drží mě, zatímco si naše jazyky vzájemně vyznávají lásku. Najednou si Christian sedá a zanechává mě bez dechu a roztouženou.

„Jsi tak krásná... ženo.“ Spouští ruce dolů po mých nohách a pak mě uchopí za levý kotník. „Máš výstavní nohy. Chci zlíbat každíčký jejich centimetr. A začnu tady.“ Přitiskne mi rty k palci a následně přejede zuby po jeho bříšku. Od pasu níž ucítím známé trnutí. Jazykem putuje vzhůru po mém vnitřním nártu, zuby sklouzne po hraně paty a výš ke kotníku. Měkkými vlhkými polibky si razí cestu nahoru po lýtku, takže se nutkavě završím.

„V klidu, paní Greyová,“ varuje mě. Znenadání mě přetáčí na břicho a plynule pokračuje v lenivé pouti po zadní straně nohou až na stehna a ještě výš, kde se zastavuje.

„Prosím...“ zakňučím.

„Chci tě nahou,“ mumlá a pomalu mi rozepíná korzet, háček po háčku. Když leží rozevřený pode mnou, přejede mi špičkou jazyka po páteři.

„Christiane, prosím.“

„Co byste si přála, paní Greyová?“ vyřkne měkce těsně u mého ucha. Téměř na mě leží... cítím ho, pevného, na svých hýždích.

„Tebe.“

„A já tebe, moje lásko, můj živote...“ šeptá, a dřív než se naděju, přetáčí mě na záda. Mrštne si stoupá a jediným plynulým pohybem se zbavuje kalhot i boxerek, takže se nade mnou tyčí v celé své nahotě a velikosti. Malá kajuta je zastíněna jeho oslnivou krásou, zaplňuje ji jeho chtíč a touha po mně. Sklání se a svléká mi kalhotky, prohlíží si mě.

„Moje,“ vykrouží ústy.

„Prosím,“ žadoním a on se uculí... tím chlípným, zlotřilým, svůdným úsměvem, tak typickým pro mého Stína.

Vkrádá se zpátky na postel a tentokrát mi posévá polibky pravou nohu... až se ocitá v mém klíně. Rozevívá mi nohy.

„Eh... ženo moje,“ utrousí a pak už mě tam líbá. Zavírám oči a odevzdávám se jeho bože-tak-vynalézavému jazyku. Prsty mám zaťaté v jeho vlasech a boky se mi vlní a krouží, jsou otroky jeho rytmu, až se vzpínají nad tu nevelkou postel. Chytá mě za ně, aby mě ustálil... ale jinak nepřestává s tím znamenitým mučením. Jsem blízko, tak blízko.

„Christiane,“ zanaříkám.

„Ještě ne,“ vydechne a posouvá se vzhůru po mém těle, špičku jazyka mi noří do pupíku.

„Ne!“ zaprotěstuju. *Krucí!* Na břicho ucítím jeho úsměv a on pokračuje výš.

„Tak nedočkavá, paní Greyová. Než dosedneme na Emerald Isle, máme času dost.“ S posvátnou úctou mi líbá prsa, levou bradavku

vtahuje mezi rty. Aniž by ji pustil, zvedá ke mně zrak, jeho oči jsou temné jako tropická bouřka.

K nevíře... já úplně zapomněla. Ta Evropa!

„Muži můj, já tě chci. Prosím.“

Přesouvá se nade mě, vlastním tělem překrývá to moje, vzepřený na loktech. Špičkou svého nosu opisuje konturu toho mého a já mu mezitím sjíždím dlaněmi dolů po silných, pružných zádech, až na ten skvělý zadek.

„Paní Greyová... moje ženo. Snažíme se potěšit vzájemně.“ Otírá se o mé rty. „Já tě miluju.“

„Já tebe taky.“

„Oči dokořán. Chci je vidět.“

„Christiane... ach...“ zasténám, když se pozvolna pohne mým směrem.

„Ano, ach, Ano,“ vzdychne a začíná se hýbat.

„Co si sakra myslíš, že děláš?“ zařve a tím mi přetrhává to nadmíru příjemné snění. Stojí u lehátka a častuje mě nasupeným pohledem, celý mokrý a krásný.

Co jsem jako provedla? *Ale ne... vždyť já ležím na zádech...* Kruci, kruci, kruci, a on je našťvaný. Sakra. Pořádně našťvaný.

Kapitola 2

Najednou jsem úplně vzhůru, můj erotický sen jako by ani nebyl.

„Ležela jsem na břiše. Musela jsem se ve spánku otočit,“ šeptám v chabé sebeobraně.

Z očí mu šlehaají blesky. Ohýbá se, popadá vrchní díl mých plavek ze svého lehátka a hází ho po mně.

„Nandej si to!“ zasyčí.

„Christiane, nikdo se nedívá.“

„Věř mi. Dívá. Jsem si jistý, že si Taylor a jeho chlapi tu show náramně užívají!“ vrčí.

A do háje! Proč na ně pořád zapomínám? V panice si chytám prsa do dlaní, abych je schovala. Od té doby, co byla na Charlie Tango spáchána sabotáž, jsme nepřetržitě pod dohledem té zatracené ochranky.

„Jo!“ ucedí Christian. „A nezapomínej, že si tě taky může vyfotit kdejaký ubohej podělanej paparazzi. To chceš být zase na titulce *Star*? Tentokrát nahá?“

Sakra! Paparazziové! Kruci! Když si ten top překotně a velmi neohrabaně navlékám, cítím, jak se mi vytrácí krev z tváří. Celá se

zachvěju. V paměti mi vyvstává nevíтанá vzpomínka na to, jak obléhali SIP poté, co unikla ta informace o našem zasnoubení – taky součást balíčku Christiana Greye.

„*L'addition!*“ štěkne Christian na kolemjdoucí servírku. „Odcházíme,“ oznamuje pak mně.

„To jako hned?“

„Jistě. Hned.“

A do háje, teď není radno se s ním dohadovat.

Natahuje si šortky, přestože mu z plavek ještě kape voda, a sedé triko. V okamžiku se vrací servírka s jeho kreditní kartou a účtem.

Neochotně si navlékám tyrkysové letní šaty a nazouvám žabky. Jakmile je servírka pryč, bere si tu svou knihu a BlackBerry a maskuje rozzlobený výraz za letecké zrcadlovky. Samým napětím a hněvem doslova vibruje. A mě píchne u srdce. Každá ženská na téhle pláži je nahoře bez – zas takový zločin to není. Spíš jsem vypadala divně s plavkami než bez nich. V duchu si povzdechnu, už teď je ve mně malá dušička. Myslela jsem, že to Christian vezme jako vtip... nebo tak něco... jenže to vypadá, že se jeho smysl pro humor někam vypařil.

„Prosím, nezlob se na mě,“ špitnu, když si od něj беру knihu a BlackBerry a ukládám si je do batůžku.

„Na to už je dost pozdě,“ řekne tiše – až moc tiše. „Pojď.“ Bere mě za ruku a dává signál Taylorovi a jeho dvěma nohsledům z francouzské ochranky, Philippovi a Gastonovi, kteří jsou nějakou podivnou shodou náhod identickými dvojčaty. Celou dobu trpělivě sledovali nás i všechny ostatní na pláži z hotelové terasy. Proč na ně pořád zapomínám? Jak to? I Taylor má za těmi tmavými brýlemi kamenný výraz. No to mě podrž, on se na mě taky zlobí. Ještě pořád si nemůžu zvyknout, že ho vídám tak neformálně oblečeného, v šortkách a černém triku s límečkem.

Christian mě vede zpátky do hotelu, skrz vstupní halu a ven na ulici. Je zamlklý, zamyšlený a rozmrzelý, a to všechno je moje vina. Taylor a jeho chlapi jsou jako náš stín.

„Kam to jdeme?“ ptám se váhavě s pohledem upřeným na jeho profil.

„Zpátky na loď.“ Ani se na mě nepodívá.

Ztratila jsem pojem o čase. Musí být tak kolem páté nebo šesté odpoledne. Když přicházíme na nábreží, Christian mě vede rovnou k pontonu, u kterého se houpe motorový člun a vodní skútr z *Fair Lady*. Zatímco Christian odvazuje skútr, podávám Taylorovi batoh. Nervózně po něm střelím pohledem, ale on, stejně jako Christian, nedává najevo vůbec nic. Když si pomyslím, co předtím viděl na pláži, zčervenám.

„Tu máte, paní Greyová.“ Taylor mi podává záchrannou vestu z motorového člunu a já si ji svědomitě nasazuju. Proč jsem jediná, kdo ji musí mít na sobě? Christian s Taylorem si vyměňují významné pohledy. Ježiši, copak je naštvaný i na Taylora? Christian pak kontroluje pásy na mé vestě – prostřední utahuje, co to dá.

„Teď je to v pořádku,“ zabručí mrzutě a opět se vyhýbá pohledu do mých očí. *Zatraceně.*

Ladně nasedá na vodní skútr a podává mi ruku, abych si k němu přisedla. Pevně ho za ni chytám a daří se mi přehodit nohu přes sedadlo za ním, aniž bych se zřítila do moře. Taylor a dvojčata mezitím nasedají do motorového člunu. Christian odráží nohou skútr od mola a ten se lehce zhoupne vstříc přístavním vodám.

„Drž se,“ nakazuje mi a já ho obemykám rukama. Tuhle část mám na ježdění vodním skútrek nejraději. Pevně Christiana objímám a tisknu mu nos mezi lopatky a přitom žasnu nad tím, že byly časy, kdy by mi nedovolil se ho takhle dotýkat. A voní tak krásně... sám sebou a mořem. *Odpustíš mi to, Christiane, prosím?*

Cítím, jak se pode mnou napne. „No tak,“ napomíná mě už mírněji. Dávám mu pusku na záda a zlehka si o něj opírám tvář; zahledím se zpátky k molu, kde se shromáždilo pár rekreantů, aby sledovalo naše představení.

Christian otáčí klíčkem a motor poslušně naskakuje. Jediným otočením plynu pak docílí toho, že skútr vyrazí kupředu chladivými temnými vodami kotviště a dál do srdce přístavu, směrem k *Fair Lady*. Mačkám se k němu ještě víc. Tohle miluju – je to tak vzrušující. Tisknu se k němu, abych se udržela, a vnímám každíčký sval na jeho nakloněném trupu.

Taylor se v motorovém člunu drží po našem boku. Christian se po něm ohlíží a vzápětí ještě víc zrychluje, takže vypálíme jako střela, kloužeme po vodní hladině jako nějaká zručně hozená žabka. Taylor jen rezignovaně zakroučí hlavou a míří přímo k jachtě, zatímco Christian kolem ní prosvíští a vyjíždí s námi na širé moře.

Zasypává nás mořská vodní tříšť, teplý vzduch mě šlehá do obličeje a zběsile mi zmítá culíkem. Tohle je takový *odvaz*. Možná že vzrušení z té jízdy rozptýlí Christianovu špatnou náladu. Sice mu nevidím do obličeje, ale hádám, že si to užívá – bezstarostný, pro změnu se zase jednou chová podle svého věku.

Vyváží nás v obrovském půlkruhu, takže vidím celé pobřeží – lodě v přístavu, mozaiku žlutých, bílých a pískově zbarvených kancelářů a apartmánů a za nimi rozeklané pohoří. Působí to chaoticky – ne jako ty pravidelně sešikované bloky domů, na které jsem zvyklá –, ale zároveň malebně. Christian se po mně dozadu ohlédne a já spatřím nepatrný úsměv, který mu pohrává na rtech.

„Ještě jednou?“ křikne přes hukot motoru.

Nadšeně zakývám hlavou. Úsměv, kterým mi na to odpoví, je oslnivý. Přidává plyn a znovu zrychluje kolem *Fair Lady* až na volné moře... myslím, že je mi odpuštěno.

„Opálila ses,“ konstatuje Christian mírně, když mi rozepíná záchrannou vestu. Lehce zneklidněná se snažím odhadnout jeho rozpoložení. Jsme na palubě jachty a vedle nás tiše postává jeden ze stewardů a čeká na vestu. Christian mu ji podává.

„Bude to vše, pane?“ ptá se ten mladý muž. Líbí se mi jeho francouzský přízvuk. Christian se zadívá na mě, sundává si sluneční brýle a strká si je za lem trika u krku.

„Dala by sis skleničku?“ zjišťuje.

„Potřebuju ji?“

Naklání hlavu ke straně. „Proč to říkáš?“ diví se měkce.

„Ty víš proč.“

Pozoruje mě, jako by v duchu něco zvažoval.

No teda, o čem asi přemýšlí?

„Dva giny s tonikem, prosím. A nějaké oříšky a olivy,“ diktuje stewardovi, který kývne a rychle mizí.

„Ty si myslíš, že tě potrestám?“ odtuší Christian medově.

„Chtěl bys?“

„To si piš.“

„Jak?“

„Něco už vymyslím. Možná až to dopiješ.“ Tohle už je smyslná pohrůžka. Nutkavě polknu a má vnitřní bohyně na mě zamžourá ze svého lehátka. Kolem krku má rozprostřenou stříbrnou odrazku, ze které se snaží chytit bronz.

Christian krátce stahuje obočí.

„A ty bys chtěla?“

Jak to ví? „Přijde na to,“ zamumlám, celá červená.

„Na co?“ Vidím, jak se mu na rtech mihne úsměv.

„Jestli mi chceš ublížit, nebo ne.“

Teď se mu naopak ústa stahují do tvrdé přímky a veškerý humor upadá v zapomnění. Shýbá se a dává mi polibek na čelo.

„Anastasie, jsi moje žena, ne sub. Nechci ti ubližovat. To už bys měla touhle dobou vědět. Jenom... jenom si nesundávej šaty na veřejnosti. Nestojím o to, vidět tě nahou na fotkách v bulváru. Ani ty o to nestojíš a jsem si naprosto jistý, že o to nestojí ani tvoje máma a Ray.“

Ty jo! Ray. Do háje, toho by kleplo. Co mě to jenom napadlo? V duchu si za to nadávám do pitomců.

Přichází stevard s našimi drinky a pochutinami a pokládá je na stůl z teakového dřeva.

„Posaď se,“ vyzývá mě Christian. Poslechnu ho a sedám si do režiséřského křesílka. On se usazuje vedle mě a podává mi gin s tonikem.

„Na zdraví, paní Greyová.“

„Na zdraví, pane Greyi.“ Dávám si vítaný doušek. Je chladivý, lahodný, tak akorát na zahnání palčivé žízně. Když zvednu oči, zjišťuju, že mě Christian soustředěně sleduje, nedá se odhadnout, jakou má náladu. Je to ubíjející... nedokážu posoudit, jestli je na mě ještě pořád naštvaný. Proto nasazuju svou osvědčenou rozptylovací techniku.

„Komu vlastně patří tahle loď?“ nadhodím.

„Jednomu britskému šlechtici. Sirovi Tomuhle-či-Onomu. Jeho pradědeček si otevřel obchod s potravinami. Jeho dcera si vzala jednoho z evropských korunních princů.“

Aha... „Multimilionář?“

Christian se najednou zatváří obezřetně. „Tak nějak.“

„Jako ty,“ zamručím.

„Ovšem.“

Hmm...

„A jako ty,“ pronáší šeptem a strká si do pusy olivu. Zrychleně zamrámám... v mysli se mi zjevuje vize Christiana ve smokingu a v té stříbrné vestě... jeho oči sálaly upřímností, když je na mě upíral během našeho svatebního slibu...

„Všechno, co mi patří, teď patří i tobě,“ citoval z paměti jasným a zvučným hlasem.

Všechno moje? U všech svatých. „Je to divný. Nemít nic a najednou...“ máchnu rukou, abych poukázala na ten luxus, co nás obklopuje, „...všechno.“

„Na to si zvykneš,“ ujišťuje mě povzbudivě.

„Já právě myslím, že si na to nikdy nezvyknu.“

Na palubě se objevuje Taylor. „Pane, máte hovor.“ Christian se zamračí, ale podávaný BlackBerry přijímá.

„Grey,“ vyštěkne a zvedá se, aby se přesunul na příď jachty.

Zadívám se na otevřené moře a nevnímám Christianův rozhovor s Ros – předpokládám –, jeho nejbližší spolupracovnící. Jsem bohatá... nechutně bohatá. A neudělala jsem pro to vůbec nic... prostě jsem si vzala bohatého muže. Až se zachvěju, když si vybavím, co se přetrásalo před svatbou. Byla to neděle, den po Christianových narozeninách, seděli jsme v kuchyni a vychutnávali si poklidnou snídani... všichni. Elliot, Kate, Grace a já jsme se bavili o výhodách, které skýtá šunka oproti párkům, zatímco Carrick a Christian si četli nedělní noviny...

„Podívejte se na tohle!“ vykřikne Mia a otáčí svůj notebook na kuchyňském stole monitorem k nám. „Na stránkách *Seattleského slídila* je bulvární článek o tom, že ses zasnoubil, Christiane.“

„Už?“ diví se Grace. A pak stahuje rty, když ji napadne nějaká očividně nepříjemná myšlenka. Christian krabatí obočí.

Mia začíná číst nahlas:

„Doneslo se nám, že seattleského nejžádanějšího podnikatele, *toho* Christiana Greye, konečně nějaká klofla a že už mu zní svaatební zvony. Jenže, kdo je ta šťastná dáma? Slídlil ji vyslídí. Vsadili bychom se, že právě teď čte tu nejzapeklitější předmanželskou smlouvu.“

Mia se zahihňá... ale pak najednou zmlkne, když ji Christian prošpikuje pohledem. Místnost upadá do ticha a atmosféra v Greyovic kuchyni najednou klesá pod bod mrazu.

To snad ne! Předmanželská smlouva?! Na tu jsem vůbec nepomyslela. Ztěžka polknu a cítím, jak mi mizí krev z tváře. Prosím, nemohla bych se vsáknout do podlahy? Hned! Christian si nervózně poposedá na židli a já k němu vrhám úzkostný pohled.

„Ne,“ naznačuje mi ústy.

„Christiane,“ oslovuje ho Carrick smířlivě.

„Nehodlám se o tom znovu bavit,“ oboří se na něj Christian. Carrick po mně střelí nervózním pohledem a otevírá pusku, že promluví.

„Žádná smlouva!“ To už Christian skoro křikne, potom se podmračeně vrací ke čtení novin a všechny kolem stolu ostentativně ignoruje. Ti chvíli těkají pohledy mezi mnou a jím... a pak najednou nevědí, kam s očima.

„Christiane,“ ozvu se tiše. „Podepíšu všechno, co budeš ty a pan Grey chtít.“ Ježíši, nebylo by to poprvé, co bych mu něco podepsala. Christian zvedá pohled a hněvivě ho do mě zapichuje.

„Ne!“ štěkne. A já znovu blednu.

„Je to pro tvou ochranu,“ zamumlám.

„Christiane, Ano – myslím, že tohle byste měli probrat mezi čtyřma očima,“ vybízí nás Grace mírně. Vzápětí počastuje významným pohledem i Carricka s Miou. Panečku, už to vypadá, že mají taky průšvih.

„Neber si to osobně, Ano,“ chláholí mě Christianův otec. „A prosím tě, říkej mi Carricku.“

Christian na něj újí naprosto chladný pohled a mně se svírá srdce. *A sakra... on je fakt vytočený.*

Všichni se pouští do živé konverzace, kromě Mii a Kate, které se chvatně zvedají, aby sklidily stůl.

„Já teda rozhodně dávám přednost párkům,“ zvolá Elliot.

Spouštím pohled ke svým propleteným prstům. Kruci. Doufám, že si pan a paní Greyovi nemyslí, že jsem nějaká zlatokopka. Christian se natahuje, aby mi sevřel obě ruce v dlani.

„Přestaň s tím.“

Jak to, že ví, na co myslím?

„Tátu ignoruj,“ řekne tak, abych ho slyšela jenom já. „Ve skutečnosti ho žere ta záležitost s Elenou. Všechny ty řeči byly mířeny na mě. Kdyby tak máma udržela jazyk za zuby...“

Vím, že je ještě pořád deprimovaný po tom „rozhovoru“, který vedl v noci s Carrickem o Eleně.

„On má pravdu, Christiane. Jsi velmi bohatý a já do našeho manželství nepřináším nic než dluhy po studentské půjčce.“

Christian mě počastuje neradostným pohledem „Anastasie, jestli mě opustíš, tak si rovnou můžeš vzít všechno. Jednou už jsi odešla. Vím, jaké to je.“

Ty bláho! „To bylo něco jiného,“ zašeptám, dojatá intenzitou jeho tvrzení. „Ale... třeba budeš chtít opustit ty mě.“ Z toho pomýšlení se mi dělá mdlo.

Odfrkne si a v přehrávaném znechucení zakrouť hlavou.

„Christiane, znáš to, mohla bych udělat něco fakt hloupého – a ty...“ znovu klesám pohledem ke svým sepjatým rukám, zmocňuje se mě bolavý smutek, ani nejsem schopná dokončit větu. Přijít o Christiana... *no kruci*.

„Přestaň. Přestaň s tím. Hned. Tohle téma je uzavřené, Ano. Už se o tom nebudeme bavit. Žádná předmanželská smlouva. Ani teď, ani jindy.“ Velice výmluvným pohledem mě v této věci umlčuje. Pak se otáčí na Grace. „Mami,“ nadhodí, „mohli bychom mít svatbu tady?“

Od té doby se o předmanželské smlouvě nezmínil. Spíš se mě při každé příležitosti pokoušel ujistit, že jeho bohatství... je i moje bohatství. Zachvěju se při pouhém pomýšlení na šílené nákupní ob-

žerství, které mě Christian donutil podstoupit s Caroline Actonovou – tou osobní prodavačkou od Niemana –, když jsme se chystali na líbanky. Jenom moje bikiny stály pět set čtyřicet dolarů. Neříkám, jsou hezké, ale fakt – je to obscénní suma za čtyři trojúhelníkové kousky látky.

„Uvidíš, že si zvykneš,“ přerušuje Christian tok mých myšlenek, když usedá zpátky ke stolu.

„Zvyknu...?“

„Přece na peníze,“ upřesňuje s očima v sloup.

Ach, můj ty Stíne, možná časem. Přistrkují mu mističku se solemi mandlemi a kešu oříšky.

„Vy jste blázen, pane,“ obviním ho s tak vážnou tváří, jakou jen zvládnu udržet. Zkousím náš hovor nějak odlehčit, po tom *faux pas* s bikinami a předchozím neveselém zamyšlení.

Ušklíbne se. „Jsem blázen do tebe.“ Bere si jednu mandli, v očích mu přitom šibalsky zablyskne, když si pobaveně vychutnává mou narážku. Pak si olízne rty. „Dopij to. Jde se do postele.“

Prosím?

„Pij,“ poroučí mi bezhlesně a přitom mu těžkne pohled.

Páni, ten pohled by sám o sobě mohl způsobit globální oteplování. Zvedám sklenici s ginem a piju ji do dna, ani na okamžik přitom neuhýbám očima. Lehce se mu rozevírají rty, vidím špičku jazyka mezi jeho zuby. Prostopášně se na mě usměje. Jediným plynulým pohybem se zvedá a naklání nade mě, rukama se zapírá o opěrky mé židle.

„A teď tě exemplárně potrestám. Pojd'. Žádné čurání,“ šeptá mi do ucha.

Zalapám po dechu. *Žádné čurání? To bude nějaká zvrhlost.* Mé podvědomí poplašeně zvedá zrak od knihy – *Sebrané spisy Charlese Dickense, svazek první.*

„Není to, jak si myslíš,“ culí se a napřahuje ke mně ruku. „Důvěřuj mi.“ Vypadá tak sexy a působí upřímně. Jak bych mu mohla odolat?

„Tak jo.“ Vkládám svou dlaň do té jeho. Je to prosté, vždyť bych mu do ní vložila i vlastní život. Copak si na mě vymyslel? Srdce mi začíná samou nedočkavostí divoce tlouct.

Odvádí mě napříč palubou a skrz dveře do luxusního, překrásně zařízeného společenského salonu, odkud pokračujeme dál úzkou chodbou přes jídelnu a dolů po schodech do kapitánské kajuty.

Od rána tu někdo uklidil a taky ustlal postel. Je to útulná místnost. Má po jednom kulatém okénku na pravoboku i levoboku a je vkusně vybavená nábytkem z tmavého ořechu. Stěny jsou v krémové barvě a povlečení v kombinaci zlaté a rudé.

Christian mě pouští, převléká si triko přes hlavu a přehazuje ho přes židli. Vyzouvá se z žabek a jediným elegantním pohybem si stahuje šortky i plavky najednou. *Páni. Omrzí mě vůbec někdy pohled na jeho nahé tělo?* Je naprosto neodolatelný a celý jen můj. Jeho kůže je tmavší – taky se opálil – a vlasy delší, volně mu padají do čela. Jsem to ale šťastná žena.

Bere mě za bradu, jemně na ni zatlačí, takže pouštím skousnutý ret. Přejíždí mi po něm bříškem palce.

„Tak je to lepší.“ Otáčí se a přechází k impozantní almaře, ve které má uložené oblečení. Ze spodní zásuvky vytahuje dva páry kovových pout a masku na oči.

Pouta?! Ta jsme ještě nikdy nepoužili. Vrhám nervózní pohled na postel. K čemu je sakra chce přidělat? Obrací se a soustředěně se na mě zadívá, oči má jasné i temné zároveň.

„Tyhle věci dokážou být dost bolestivé. Můžou se ti zaříznout do kůže, když se moc cukáš.“ Pozvedá jeden pár pout. „Ale já je na tebe momentálně opravdu chci použít.“

A kruci. Vysychá mi v puse.

„Tu máš.“ S grácií sobě vlastní přechází mým směrem a podává mi je. „Chceš si je nejdřív osahat?“

Jsou opravdu pevná, chladný kov. Mimoděk mě napadá, že je nikdy nechci nosit doopravdy.

Christian mě pozorně sleduje.

„Kde jsou klíčky?“ zjišťuju rozechvěle.

Nastavuje přede mě otevřenou dlaň; spočívá v ní malý kovový klíček. „Pasuje do obou párů. Vlastně, do všech párů.“

Kolik jich má? V té muzeální komodě jsem žádná neviděla.

Ukazováčkem mi obkresluje tvář, putuje jím až k mým rtům. Potom se nahýbá, jako by mě chtěl políbit.

„Chceš si hrát?“ vysloví a všechno v mém těle se koncentruje směrem dolů, touha mi zaplavuje podbřišek.

„Chci,“ vydechnu.

Usměje se. „Dobře.“ A dává mi lehounký polibek na čelo. „Budeme potřebovat únikové slovo.“

Cože?

„*Přestaň* nebude stačit, protože to pravděpodobně řekneš, ale nebudeš to tak myslet.“ Špičkou nosu sjíždí dolů po mém – a je to jediný náš dotek.

V uších cítím, jak moc mi buší srdce. *Pane jo...* Jak dokáže něco takového způsobit pouhými slovy?

„Nebude to bolet. Bude to intenzivní. Velmi intenzivní, protože ti nedovolím se hýbat. Dobrá?“

To mě podrž. To zní tak... dráždivě. Slyším svůj vlastní dech. *Kruci, vždyť už jsem celá zadýchaná.* Díkybohu, že jsem za toho chlapa vdaná, jinak by to byl celkem trapas. Vnitřní bohyně už má na sobě šaty s flitry a zahřívá se, aby zatančila rumbu. Oči mi bezděky bloudí po jeho trupu až dolů...

„Dobrá,“ dostávám ze sebe sotva slyšitelně.

„Vyber si slovo, Ano.“

Eh...?

„Únikové slovo,“ dodává měkce.

„Nanuk,“ odpovídám dýchavičně.

„Nanuk?“ poznamenává pobaveně.

„Jo.“

Uculí se a odtáhne, aby na mě vrhl pobavený pohled. „Zajímavá volba. Zvedni ruce.“

Udělám to a on chytá lem mých letních šatů, zvedá je za něj a svléknuté je odhazuje na podlahu. Pak nastavuje dlaň a já mu do ní vracím ta pouta. Společně s maskou pokládá oba páry na noční stolek a jedním škubnutím strhává z postele přehoz, který nechává padnout na zem.

„Otoč se.“

Obracím se k němu zády a on mi rozepíná vrchní díl plavek a pouští ho dolů.

„Zítra to k tobě přicvaknu sešívačkou,“ bručí a stahuje mi gumičku z vlasů, aby je rozpustil. Bere si je do hrsti a mírně zatáhne, takže k němu musím couvnout. Až k jeho pevné hrudi. Ke všemu, co je na něm teď pevné... Přerývaně se nadechnu a on mi naklání hlavu a začíná mě líbat na krku.

„Jsi velmi neposlušná,“ šeptá mi do ucha a způsobuje mi příjemné mrazení po těle.

„To jsem,“ hlesnu.

„Hmm. Copak s tím jenom uděláme?“

„Zvykneme si na to,“ vydechnu. Ty jeho krotké lenivé polibky mě dovádějí k šílenství. Na krku cítím, jak se mu v úsměvu roztáhly rty.

„Ach, paní Greyová. Vy jste nenapravitelná optimistka.“

Narovnává se. Shromažďuje všechny mé vlasy a pečlivě je rozděljuje na tři prameny, které pomalu splétá a na konci spíná. Zlehka za ten cop zatáhne a sklání se mi k uchu. „A teď ti dám za vyučnou,“ zavrčí mi do něj.

Pak se zčistajasna pohne, popadá mě v pase, zprudka dosedá na postel a ohýbá si mě přes koleno, takže na podbřišku cítím, jak

je vzrušený. Jedenkrát mě plácne přes zadek, a to pořádně. Stihnu jen vyjeknout, ale to už ležím na zádech a on na mě upírá uhrančivý pohled, oči jako roztavené stříbro. Nejspíš se udělám hned.

„Víš vůbec, jak jsi nádherná?“ Konečky prstů mi putuje vzhůru po stehně, až mě z toho zabrní... úplně všude. Aniž by mě spustil z očí, zvedá se z postele a připravuje si oba páry pout. Natahuje se k mé levé noze a nasazuje mi oko jednéh železek na kotník.

No teda?!

Zvedá mi pravou nohu a opakuje s ní to samé – teď mám ke každému kotníku připevněný jeden pár pout. Ještě pořád nemám tušení, kam je hodlá připnout.

„Posaď se,“ přikazuje mi tiše a já ho bez váhání poslechnu.

„Teď si obejmí kolena.“

Překvapeně na něj zamrkám, pak ale pokrčím nohy a ovijím kolem nich ruce. Hmátne po mně, zvedá mi bradu a tiskne mi na rty měkký vlhký polibek, načež mi nandává masku. Nevidím vůbec nic a všechno, co slyším, je můj vlastní přerývaný dech a zvuk vody narážející do boků jachty, která se lehce pohupuje na mořské hladině.

Ty bláho. Jsem tak vzrušená... už teď.

„Jak zní únikové slovo, Anastasie?“

„Nanuk.“

„Dobře,“ chválí mě, bere mě za levou ruku a zapíná mi pouta kolem zápěstí. To samé pak dělá i s mou pravačkou. Levou ruku mám spoutanou s levým kotníkem a pravou s pravým. *Tak počkat*, nemůžu natáhnout nohy!

„A teď,“ vydechne Christian, „tě ošukám tak, až budeš křičet.“

Co prosím? Zalapám po dechu, protože mi to vyrazí veškerý vzduch z plic.

Popadá mě za obě paty a cukne jimi, takže se kácím dozadu na postel. Nemám jinou možnost než nechat nohy pokrčené. Pouta se trochu víc utahují, jak je přitom napnu. Měl pravdu... je to

na hranici bolesti. Je to tak zvláštní pocit – být spoutaná a bezmocná, ke všemu na lodi. Christian mi za kotníky rozevírá nohy a já zasténám.

Líbá mě na vnitřní stranu stehna a já mám nutkání se zavrtět, jenže nemůžu. Nedokážu se ani vzepřít v bocích – mám spoutané nohy. Nemůžu se hýbat. *Krucí.*

„Budeš muset všechnu tu slast vstřebat, Anastasie. Bez pohnutí,“ mumlá, když se krade vzhůru po mém těle a svými polibky mi pokrývá kůži podél spodního dílu bikin. Na obou stranách tahá za provázky a ty kousičky látky se poroučí. Teď jsem nahá a zcela v jeho moci. Líbá mě na břicho a oštipuje kolem pupíku.

„Ach...“ zavzdychám. Tohle teda bude síla... o něčem takovém jsem neměla ani zdání. Jemnými štiplavými polibky si razí cestu vzhůru na má prsa.

„Ššš...“ tiší mě. „Jsi tak krásná, Ano.“

Frustrovaně zaúpím. Za normálních okolností bych se teď propnula v bocích, abych ve svém vlastním rytmu reagovala na jeho doteky. Jenže se nemůžu hnout. Zakňourám a zatahám za pouta. Jejich kov se mi zařezává do kůže.

„Au!“ zanaříkám tiše. Ale ve skutečnosti je mi to jedno.

„Doháníš mě k šílenství,“ obviňuje mě. „Na oplátku teď doženu k šílenství já tebe.“ Teď už se tyčí nade mnou, svou váhu opírá o lokty a zaměřuje pozornost na má prsa. Kouše je, sají a mne mi bradavky mezi prsty, plní, co slíbil. A neustává. *Ach, prosím.* Cítím, jak se ke mně tlačí i dole.

„Christiane,“ zaškemráám a následně vnímám na kůži jeho vítězoslavný úsměv.

„Měl bych tě snad udělat takhle?“ foukne mi proti bradavce, která se ještě víc svasí. „Ty víš, že to dokážu.“ Drsně ji vtáhne do úst a já vykřiknu, rozkoš si prorážím cestu z mé hrudi přímo do slabin. Bezmocně zacukám pouty, pohlčena svými pocity.

„Jo,“ vydechnu zoufale.

„Ale bejby... to by bylo příliš snadné.“

„Ach – prosím.“

„Ššš. Škrábe mě zuby na bradě a pak si jemnými polibky značí cestičku až k mým ústům. Zalapám po dechu a on mě políbí. Jazykem se mi dovedně vkrádá mezi rty, ochutnává mě, zkoumá, dominuje mi. Jenže můj jazyk přijímá jeho výzvu a vychází mu vstříc. Chutná po chladivém ginu a Christianu Greyovi a voní mořem. Chytá mě za bradu a přidržuje si mě za ni.

„Lež klidně, bejby. Chci, aby ses nehýbala,“ mumlá mi do obličeje.

„A já tě chci vidět.“

„Ale ne. Takhle to bude intenzivnější.“ Mučivě pomalu se propíná v bocích a částečně do mě vstupuje. Normálně bych teď zvedla pánev a šla mu naproti, jenže se nemůžu hnout. A on se stahuje zpátky.

„Ale! Christiane, prosím!“

„Ještě jednou?“ provokuje mě zastřeným hlasem.

„Christiane!“

A on se znovu vrací, jenom na krajíček, a zase ustupuje, do toho mě líbá a v prstech si pohrává s mou bradavkou.

Příliš mnoho slasti.

„Ne!“

„Chtěla bys mě, Anastasie?“

„Ano,“ žadoním.

„Tak mi to řekni,“ pobízí mě, dech už má taky zhrublý, a znovu mě trýzní – dovnitř... a ven.

„Já tě chci,“ zafňukám. „Prosím.“

Slyším, jak mi tiše vzdychne u ucha.

„Taky že mě dostaneš, Anastasie.“

Jeden pohyb kupředu a dravě do mě proniká. S výkřikem zaklání hlavu. Cukám svými pouty, když se ve mně konečně pro-

tlačí k tomu správnému místěčku. A cítím jenom rozkoš, samou rozkoš... sladkou, božskou agonii... a přitom se nemůžu hnout. Na chvíli se přestává hýbat a potom zakrouží boky, ten pohyb uvnitř mě všechno sežehne.

„Proč mi vzdoruješ, Ano?“

„Christiane, přestaň...“

Ignoruje moje škemrání a hluboko uvnitř mě ten krouživý pohyb zopakuje, pak lenivě vycouvá a zase do mě prudce vráží.

„Řekni. Proč?“ sykne a já si matně uvědomuju, že má přitom zatnuté zuby.

Něco nesrozumitelně zakvílím... je to prostě příliš.

„Tak mi to řekni.“

„Christiane...“

„Ano, já to potřebuju vědět.“

Znovu do mě živelně proniká, tak hluboko, a já vím, že to nebude trvat dlouho, ten pocit je tak intenzivní – dočista mě pohlcuje a zároveň mi vzlíná z hlubin klína do všech údů a dál, až do těch řezavých kovových pout.

„Já nevím!“ vykřiknu. „Protože můžu! Protože tě miluju! Prosím, Christiane.“

Hlasitě zasténá a noří se do mě až po okraj, a pak znovu a znovu, nemilosrdně, a já jsem ztracená, jen zkouším nějak přijmout všechnu tu slast. Je ohromující... je ochromující... toužím po tom, abych mohla propnout nohy a kontrolovat ten blížící se orgasmus, ale nemůžu... jsem bezmocná. Jsem jeho, jenom jeho, může si se mnou dělat, co chce... Do očí se mi tlačí slzy. Je to příliš silné. A nedokážu ho zastavit. Nechci ho zastavit... Chci... Já chci... ne, to ne... to je prostě...

„To je ono,“ procedí Christian. „Vnímej to, bejby!“

A já se pod ním tříštím, zas a zas, stále dokola, hlasitě křičím, protože mě ten orgasmus trhá na kusy, spaluje mě jako nějaký ničivý požár, který pohlcuje všechno; pohlcuje mě celou ve svém víru

a vyvrhuje z plamenů úplně zničenou, se slzami na tvářích a tělem pulsujícím v křeči.

Jen nejasně vnímám, že si Christian kleká, stále uvnitř mě, a zvedá si mě na klín. V jedné ruce svírá mou hlavu, druhou mi podpírá záda a bouřlivě vrcholí, přímo ve mně, zatímco mé útroby stravují další a další záchvěvy a následné otřesy. Je to naprosto vyčerpávající, je to peklo... je to nebe. Je to požitek, který se vymkl kontrole.

Christian mi strhává masku a líbá mě. Líbá mě na oči, na nos, na tváře. Tiskne můj obličej v dlaních a slibává z něj slzy.

„Já tě miluju, paní Greyová,“ vydechne. „I když mě tolik rozčiluješ – cítím se s tebou tak živý.“ Nemám sílu otevřít pusku nebo aspoň oči, abych na to nějak zareagovala. Opatrně mě pokládá zpátky na postel a sám se zvedá.

Němě zaprotestuju. On vstává z postele a odemyká mi pouta. Když jsem volná, jemně mi masíruje zápěstí a kotníky, pak si lehá vedle mě a přitahuje si mě do náručí. Protahuju si nohy. Ach bože, to je skvělý pocit. Celá se cítím skvěle. To byl – nepochybně – ten nejintenzivnější orgasmus, co jsem kdy prožila. Hmm... Christian Grey a jeho šukaní za trest.

Opravdu budu muset zlobit častěji.

Probouzí mě nutkavý tlak v podbřišku. Když otevírám oči, jsem dezorientovaná. Venku je tma. *Kde to jsem?* V Londýně? V Paříži? Jo – na té lodi vlastně. Cítím, jak se houpe a naklání na vlnách, a slyším tichý chod motorů. My plujeme... *To je zvláštní.* Christian je vedle mě a pracuje na laptopu, ležérně oblečený do bílé lněné košile a bavlněných kalhot, bosý. Ještě má mokré vlasy, taky cítím jeho sprchový gel a tu typickou vůni, jeho vůni... *Hmm.*

„Ahoj,“ broukne a upře na mě hřejivý pohled.

„Ahoj,“ usměju se. Najednou cítím takový ostych. „Jak dlouho jsem spala?“

„Jenom zhruba hodinku.“

„My plujeme?“

„Myslel jsem, že když jsme včera večereli venku a šli na ten balet a do kasina, mohli bychom se dnes pro změnu najít na lodi. Takový klidný večer ve dvou.“

Usměju se na něj. „A kam máme namířeno?“

„Cannes.“

„Tak jo.“ Protahuju se, jsem tak ztuhlá. Ani nekonečné množství hodin strávených s trenérem Claudem by mě nedokázalo připravit na tohle odpoledne.

Opatrně se zvedám, musím si odskočit. Natahuju se pro hedvábný župan a chvatně se do něj halím. Proč se najednou tak stydím? Cítím na sobě Christianovy oči. Když k němu vzhlednu, klopí je zpátky k notebooku, obočí stažené. Co se tak mračí?

Zatímco si v koupelně nepřítomně omývám ruce a vzpomínám na předešlou noc v kasinu, rozevírá se mi župan. V šoku na sebe zírám do zrcadla.

No to snad ne! Co mi to provedl?

Kapitola 3

Zděšeně sleduju červené skvrny na své hrudi. *Cucfleky?! Já mám cucfleky!* Jsem vdaná za jednoho z nejváženějších podnikatelů ve Státech a on mi udělal pitomý cucfleky. Jak to, že jsem nevnímala, že mi je dělá? Cítím, jak rudnu. Faktem je, že to vím naprosto přesně – pan Orgasmus na mně totiž zrovna uplatňoval umění jemné sexuální motoriky.

Mé podvědomí vykoukne zpoza svých pŕlměsíčkových brýlí a ne-souhlasně mlaskne, zatímco má vnitřní bohyně dál dřímá na lenošce – v naprostém limbu. Zírám na svůj odraz v zrcadle. Zápěstí mi lemuji zarudlé podlitiny od pout. Není pochyb o tom, že se z nich stanou modřiny. Zkoumám i kotníky – další podlitiny. U všech rohatých, vypadám, jako bych se připletla do nějaké nehody. Znovu se na sebe dívám a pokouším se nějak vstřebat to, jak vypadám. Mé tělo je najednou tak jiné. Od té doby, co jsem poznala Christiana, se pozvolna mění... zeštíhlela jsem a taky jsem se dostala do kondice, vlasy mám lesklé a pečlivě zastřižené. Na rukou mám manikúru a na nohou pedikúru, obočí upravené a krásně tvarované. Poprvé ve svém životě jsem jako ze škatulky – až na ty odstrašující otisky lásky.

Na to, kde všude jsem jako ze škatulky, teď nechci myslet. Teď jsem totiž pořádně naštvaná. Jak se opovažuje si mě takhle značkovat? Jako nějaký puberták. Za celou tu dobu, co jsme spolu, mi nikdy cucflek neudělal. Vypadám fakt děsně. A vím přesně, proč to udělal. Zatracený maniak. *Tak!* Mé podvědomí si zakládá ruce na prsou – *tentokrát to vážně přehnal*. Rázným krokem opouštím koupelnu a mířím přímo do šatny umístěné hned naproti; dávám si přitom dobrý pozor, abych ani letmo nemrkla jeho směrem. Sundávám si župan a oblékám se do sportovních kalhot a tílka. Rozplétám si cop a rozčesávám zacuchané vlasy kartáčem z malé toaletky.

„Anastasie,“ volá na mě Christian a já slyším, jak je nejistý. „Jsi v pořádku?“

Ignoruju ho. *Jestli jsem v pořádku? To teda nejsem*. Po tom, co mi udělal, pochybuju, že si na sebe po zbytek líbánek vezmu plavky vcelku, natož vrchní díl některých z mých nechutně drahých bikin. To pomýšlení mě najednou úplně dopálí. Co si to *dovoluje?* Já mu dám *jsi v pořádku*, vypěním a popadne mě vztek. Taky se umím chovat jako pubertáčka! Cestou zpátky do ložnice po něm mrsknou kartáč, otáčím se a odcházím – i tak mi přitom neunikne jeho šokovaný výraz a blesková reakce, kdy zvedá ruce, aby si kryl hlavu, takže se kartáč bez efektu odráží od jeho předloktí na postel.

Dupu ven z kajuty a mířím nahoru po schodech a dál na palubu, po které mašíruju až na příď. Potřebuju nějaké místo, na kterém bych vychladla. Je tma a vzduch je vlhký. Teplá bríza nese z pobřeží vůni Středomoří s příchutí jasmínu a buganvilie. *Fair Lady* bez námahy brázdí klidné vody kobaltově modrého moře. Opírám se lokty o dřevěné zábradlí a hledím ke vzdálené pevnině, na které se mihotají a poblikávají malá světélka. S hlubokým nádechem se začínám pomalu uklidňovat. Víím, že za mnou stojí, dřív než ho slyším.

„Jsi na mě našťvaná,“ konstatuje šeptem.

„Neříkej, Sherlocku!“

„Jak moc?“

„Myslím, že na stupnici od jedné do deseti jsem na padesátce. Stačí?“

„Až tak?!“ udělá překvapeně i ohromeně zároveň.

„Jo. Vytočená k nepřítelství,“ osopím se na něj.

Dál nic neříká, a když se k němu otáčím, zjišťuju, že na mě upírá ten svůj nečitelný pohled. Ale já z jeho výrazu a podle toho, že se ani nepokouší dotknout se mě, poznávám, že ztrácí půdu pod nohama.

„Christiane, musíš přestat s tou ustavičnou snahou přimět mě k poslušnosti. Vyjádřil ses naprosto jasně už na pláži. A velmi účinně, pokud si vzpomínám.“

Sotva patrně cukne rameny. „Aspoň už si ten vršek nesundáš,“ bručí.

A to má jako ospravedlnit to, co mi udělal? Opírám se do něj nasupeným pohledem. „Nelíbí se mi, když si mě takhle značkuješ. Ne tak moc, každopádně. To je krajní mez!“ seknu po něm.

„A mně se nelíbí, když se na veřejnosti svlékáš. To je zase moje krajní mez,“ zavrčí.

„Ujednáno,“ cedím skrz zatnuté zuby. „Podívej se na mě!“ Stahuju si tílko, abych odhalila horní část svého hrudníku. Christian na mě strnule zírá, jeho pohled ale neopouští můj obličej. Má tak obezřetný a nejistý výraz – není zvyklý vídat mě takhle rozčilenou. Copak to nevidí, co mi provedl? Nechápe, jak absurdně se chová? Mám chuť na něj křičet, ale ovládnou se – nechci na něj tak tlačit. Bůhví, co by to s ním udělalo. Nakonec zamžiká a ve smířlivém gestu rezignovaně zvedá ruce.

„Tak jo,“ řekne chláholivě. „Už mi to došlo.“

Aleluja!

„To je dobře!“

Zajíždí si rukou do vlasů. „Omlouvám se. Nezlob se na mě, prosím.“

Konečně vypadá trochu kajícně – a ještě ke všemu používá má vlastní slova.

„Někdy se chováš tak nedospěle,“ mručím zatvrzele, ale rozzlobeně už nezním, a on to poznává. Přistupuje ke mně blíž a váhavě zvedá ruku, aby mi zastrčil vlasy za ucho.

„Já vím,“ připouští zvolna. „Ještě se toho musím hodně naučit.“

Na mysli mi vytanou slova doktora Flynnna... *Emocionálně je Christian adolescent, Ano. On toto období života úplně přeskočil. Tehdy zaměřil veškerou svou energii na to, aby uspěl ve světě obchodu, a nade vše očekávání to dokázal. A jeho emocionální svět teď musí dozrát.*

To mě trochu obměkčuje.

„To my oba,“ povzdechnu si a opatrně mu kladu ruku na hrud'. Necukne obličejem tak jako dřív, ale cítím z něj napětí. Dlaní překrývá mou ruku a věnuje mi ten svůj plachý úsměv.

„Já se právě naučil, že jste dobrý střelec s dobrou muškou, paní Greyová. To bych si nikdy nepomyslel, jenže já tě vždycky tak nějak podcením. A ty mě pokaždé překvapíš.“

Vytahuju obočí. „Střelbu na terč jsem trénovala s Rayem. Házím a střílím přesně, pane Greyi, a vy uděláte dobře, když si to zapamatujete.“

„Vynasnažím se, paní Greyová, anebo se ujistím, že jsou všechny potenciální projektily přibité a vy nemáte přístup ke zbraní,“ ušklíbne se na mě.

S přimhouřenýma očima mu vracím úšklebek. „Ale já jsem vynalézavá.“

„To teda jsi,“ zašeptá a pouští mou ruku, aby mě objal. Přitahuje si mě do náručí a boří mi nos do vlasů. Taky ho objímám, pevně ho k sobě mačkám a cítím, jak se postupně uvolňuje.

„Je mi oduštěno?“ zjišťuje tiše.

„A mně?“

Vnímám jeho úsměv. „Tobě ano,“ odpovídá.

„Nápodobně.“

A tak stojíme a držíme se, moje uraženost upadá v zapomnění. On tak nádherně voní, ať už se chová jako puberták, nebo ne. Jak bych mu mohla odolat?

„Máš hlad?“ ptá se po chvíli. Oči mám zavřené a hlavu si opírám o jeho hrud.

„Jo. Ukrutný. Všechna ta... ehm... aktivita... mi dodala tu správnou chuť k jídlu. Ale já nejsem na večeri oblečená.“ Jsem si jistá, že moje tepláky a tílko by v jídelně neprošly.

„Mně se tak líbíš, Anastasie. A kromě toho, tahle loď je na celý týden jenom naše, můžeme se tu oblékat, jak se nám zlíbí. Ber to jako ležérní úterý na Azurovém pobřeží. Stejně jsem myslel, že se najíme tady na palubě.“

„Hmm, to bych ráda.“

Dává mi polibek – je jako upřímná žádost o odpuštění – a pak ruku v ruce bloumáme přídí až tam, kde už na nás čeká gaspacho.

Obsluha nám servíruje *crème brûlée* a diskrétně mizí.

„Proč mi vždycky splétáš vlasy?“ kladu mu otázku čistě ze zvědavosti. Sedíme přes roh u stolu, bližší nohu mám omotanou kolem jedné jeho. Na chvíli se zaráží, když sahá po své dezertní lžičce, a mírně se zachmuří.

„Nechci, aby se ti do něčeho zapletly,“ odpovídá tiše a na okamžik se ztrácí ve svých myšlenkách. „Zvyk, řekl bych,“ dodává. Znovu se zamračí, tentokrát víc, a jeho oči najednou vylétají k těm mým, zorničky má rozšířené náhlým znepokojením.

Ty bláho! Na co si asi vzpomněl? Bude to něco bolestného, vzpomínka na rané dětství, předpokládám. Tohle mu nehodlám připomínat! Nahýbám se k němu a přikládám mu prst na rty.

„Ne,“ zarážím ho. „Na tom nesejde. Nemusím to vědět. Byla jsem jenom zvědavá,“ konejším ho s povzbudivým úsměvem. Jeho pohled je zprvu ostražitý, ale po chvíli se uvolňuje, ta úleva je na něm jasně patrná. Nakláním se a líbám ho do koutku úst.

„Miluju tě,“ vydechnu a on mě obdaří tím srdceryvným plachým úsměvem, při kterém taju. „Vždycky tě budu milovat, Christiane.“

„A já tebe,“ broukne.

„I když jsem neposlušná?“ vyklenu obočí.

„Právě proto, Anastasie,“ zakření se na mě.

Lžičkou prolamuju karamelovou krustu na dezertu a přitom kroutím hlavou. Porozumím vůbec někdy tomuhle muži? Mmm – ten moučník je ale vynikající.

Zatímco číšník odnáší dezertní talířky, Christian sahá po láhvi růžového a dolévá mi sklenku. Kontroluju, jestli už jsme sami, a ptám se ho:

„Cos to měl s tím čuráním?“

„Určitě to chceš vědět?“ pousměje se a oči se mu hříšně zalesknou.

„A ne snad?“ podívám se na něj skrz řasy a usrknu si vína.

„Čím plnější máš močový měchýř, tím intenzivnější je orgasmus, Ano.“

Rudnu. „Aha. Jasně.“ Pane jo, to vysvětluje mnohé.

Směje se na mě až moc vědoucň. Copak budu navěky krok za panem Sexpertizou?

„No. Takže...“ Zoufale se snažím najít záminku ke změně tématu. Christian se nade mnou slituje.

„Co bys chtěla dělat po zbytek večera?“ Naklání hlavu k rameni a předvádí ten svůj poloviční úsměv.

Cokoliv budeš chtít, Christiane. Třeba znovu otestovat právě probranou teorii? Pokrčím rameny.

„Já v tom mám jasno,“ zapře. Bere si skleničku s vínem, vstává a nabízí mi ruku. „Pojď.“

Chytám se ho a on mě vede do společenské místnosti.

Jeho iPod je připojený k aparatuře na sekretáři. Zapíná ho a vybírá nějakou písničku.

„Zatanči si se mnou.“ Přitahuje si mě do náruče.

„Když na tom trváš.“

„Trvám na tom, paní Greyová.“

Místnost plní tóny táhlé houpavé melodie. Že by latinský rytmus? Christian se s úsměvem na rtech dává do pohybu, doslova si mě podmaňuje, vznáší se se mnou kolem dokola.

Zpívá nám k tomu muž s hlasem jako teplý roztavený karamel. Tu píseň znám, ale nedaří se mi ji zařadit. Christian mě ohýbá do záklonu, až vyjeknu překvapením, ale pak se rozhihňám. Usmívá se, v očích mu tančí jiskřičky humoru. Pak mě zvedá a vzápětí přiměje udělat otočku pod jeho paží.

„Jsi skvělý tanečník,“ hodnotím. „Připadá mi, jako bych sama uměla tancovat.“

Na rtech se mu usídluje takový záhadný úsměv, ale neřekne nic, a já přemítám nad tím, jestli je to proto, že si vybavil ji... paní Robinsonovou, ženu, která ho naučila tančit... a šukat. Už nějakou dobu jsem si na ni nevzpomněla. Christian se o ní od svých narozenin nezminil, a pokud je mi známo, jejich obchodní partnerství skončilo. Přesto musím, ač nerada, připustit, že jako učitelka je vážně dobrá.

Znovu mě zaklání a dává mi letmou pusou.

„Tvoje láska by mi chyběla,“ zabroukám jeden z veršů textu.

„Tvoje láska by mi víc než jen chyběla,“ opáčí a znovu mě zatočí. Potom mi k mému překvapení začíná tichounce zpívat do ucha.

Nahrávka končí a Christian na mě zůstává hledět, pohled má ztmavlý a zároveň jiskrný, veškerý humor je pryč, a já najednou sotva popadám dech.

„Půjdeš se mnou do postele?“ vydechne tak procítěně, až se mi z toho sevře srdce.

Christiane, měl jsi mě jistou, už když jsem řekla Ano – před dvěma a půl týdny. Ale já vím, že je to způsob, jakým se mi omlouvá a jakým se přesvědčuje, že je mezi námi po té hádce všechno v pořádku.

Když se probouzím, kulatými okénky už do kajuty proniká slunce a voda hází prasátka na strop. Christiana nikde nevidím. S malým úsměvem se protahuju. Hmm... šukání za trest následované milováním na udobřenou bych klidně brala každý den. Jen žasnu nad tím, jaké to je, líhat se dvěma rozdílnými muži – s rozhněvaným Christianem, a pak s tím druhým, sladkým, dovol-mi-abych-si-tě-usmířil-jakkoliv-budu-moct. Je to celkem ošemetné, chtít se rozhodnout, kterého z nich mám radši.

Vstávám a odcházím do koupelny. Otevírám dveře a uvnitř nacházím Christiana, jak se holí, celý nahý, až na ručník ovinutý kolem boků. Otáčí se a věnuje mi zářivý úsměv, nezdá se ani v nejmenším zaskočený mým vpádem. Zjistila jsem, že Christian nikdy nezamyká dveře, pokud je jedinou osobou v místnosti... jeho pohnutky jsou zneklidňující a já se jimi teď nechci zabývat.

„Dobré ráno, paní Greyová,“ pozdraví mě usměvavě. Dobrá nálada z něj doslova sálá.

„Dobré ráno i vám,“ zakřením se na něj a dál sleduju, jak se holí. Miluju to. Teď zvedá bradu a dlouhými rozhodnými tahy přejíždí žiletkou pod ní. A já se přistihuju u toho, jak nevědomky napodobuju jeho pohyby. Přetahuju horní ret přes zuby, přesně jako on, když se holí pod nosem. Otáčí se a culí se na mě, polovinu tváře má stále pokrytou pěnou na holení.

„Bavíš se dobře?“ ptá se.

Ach, Christiane, vydržela bych se na tebe dívat celé hodiny. „Je to jedno z mých nejoblíbenějších představení,“ přiznávám a on

se naklání, aby mi vlepil rychlou pusou, přičemž mi obtiskne pěnu na tvář.

„Měl bych ti to snad udělat znovu?“ zašeptá šibalsky a zvedá ruku s holicím strojkem.

Našpulím se na něj. „Ne,“ zabručím a předstírám uraženost. „Příště radši použiju vosk.“ Vzpomínám si na Christianovo vytržení, když v Londýně zjistil, že jsem si, zatímco odešel na jednu ze schůzek, čistě ze zvědavosti oholila celý klín. A přirozeně jsem to neprovedla k naprosté spokojenosti pana Náročného...

„Co sis to proboha udělala?“ vyjekne Christian. Nedokáže skrýt konsternované pobavení. Zvedá se do sedu v posteli našeho apartmá v hotelu Browns poblíž Piccadilly, rozsvěcí lampičku a zapichuje do mě překvapený pohled, rty zformované do užaslého O. Musí být něco kolem půlnoci. V obličeji získávám barvu srovnatelnou s barvou povlečení v herně a snažím se stáhnout si saténovou košilku tak, aby to neviděl. Hrábnutím ruky mě zaráží.

„Ano!“

„Já... ehm... se oholila.“

„To vidím! Ale proč?“ směje se od ucha k uchu.

Ukrývám si obličej v dlaních. Proč se tak stydím?

„No tak,“ broukne a odtahuje mi ruce stranou. „Neschovávej se.“ Kouše si ret, aby se nesmál. „Tak mi to řekni. Proč?“ V očích mu tančí jiskřičky pobavení. Co je na tom směšného?

„Přestaň se mi posmívat.“

„Já se ti neposmívám. Promiň. Jen mám... radost,“ řekne.

„Aha...“

„Tak povídej. Proč?“

Zhluboka se nadechnu. „Dnes ráno, když jsi odešel na to jednání, šla jsem se osprchovat a nějak jsem si vybavila ta tvoje pravidla.“

Jen zamrká. Rozjařenost z jeho výrazu se někam vytratila, teď mě sleduje spíš obezřetně.

„Jedno po druhém jsem si je procházela a vzpomínala, jak na mě dřív působila. A když jsem se dostala k salonu krásy, napadlo mě... že je to něco, co by ti udělalo radost. Na vosk jsem ale neměla dost odvahy,“ můj hlas postupně slábne až do šepotu.

„Teda, Ano,“ vydechne. Nakloní se a něžně mě políbí. „Ty jsi úžasná,“ šeptá mi do rtů a dál mě líbá a svírá mi hlavu v dlaních.

Oba už jsme pěkně zadýchaní, když se nakonec zvedá a opírá o loket. Do očí se mu vrací rozpustilost.

„Myslím, že bych měl provést zevrubnou kontrolu vaší vlastnoruční práce, paní Greyová.“

„Cože? Ne.“ *To si snad dělá...?! Zakrývám se, abych si chránila své nedávno vymýcené místečko.*

„Žádný že ne, Anastasie.“ Popadá mě za ruce a páčí mi je do stran, mrskuje sebou tak, že se mi ocitá mezi nohama a ruce mi špendlí k posteli. Zároveň na mě vrhá pohled, který by mohl zažehnout suchý troud, ale dřív než mě jím dočista spálí, sehne se a vydá se svými rty na jižní pouť, dolů po mém nahém břiše a vstříc mému rozkroku. Zazmítám se pod ním, ale pak se pomalu smírůju se svým osudem.

„Ale, ale, copak to tu máme?“ Christian mě zlehka líbá tam, kde jsem až do dnešního rána měla chloupky – potom se o mě otře pichlavou bradou.

„Ah!“ vyjeknu. *Páni... jsem tak citlivá.*

Christianovy oči se zvedají k mým, ty jeho jsou plné hříšné touhy. „Zdá se, že jsi tady kousek vynechala,“ poznamená a zase o kousek níž mě zlehka zatahá.

„A sakra,“ zakleju a doufám, že tím jeho všetečný průzkum utnu.

„Mám nápad.“ Nahý vyskakuje z postele a hrne se do koupelny.

Pro všechno na světě, co tam dělá? Za pár okamžiků se vrací, nese sklenici s vodou, kelímek, moji žiletku, jeho holicí štětku, pěnu a ručník. Vodu, štětku, pěnu a holítko pokládá na noční stolek. Pak na mě upře významný pohled a pozvedne ten ručník, co má v ruce.

To ne! Mé podvědomí necitlivě odkládá Sebrané spisy Charlese Dickense, vyskakuje z ušáku a zaráží si ruce v bok.

„Ne. Ne. Ne,“ protestuju přiškrceně.

„Paní Greyová, když už se něco dělá, mělo by se to udělat pořádně. Zvedni ty boky.“ V jeho očích se odehrává letní bouřka.

„Christiane! Ty mě holit nebudeš.“

Naklání hlavu ke straně. „Pročpak by ne?“

Cítím, jak mě polévá červená... copak to není zřejmé? „Protože... je to příliš...“

„Intimní?“ zašeptá. „Pro intimní chvíli s tebou bych vraždil, Ano – to přece víš. Po všem, co už jsme spolu dělali, na mě teď nechod' s ostýchavostí. Kromě toho, znám tuhle část tvého těla líp než ty.“

Cívím na něj se spadlou bradou – ta arogance... Teda, má pravdu – ale i tak. „Prostě to je špatný!“ Znám tak upjatě a navíc kňourám.

„Není na tom nic špatného – je to vzrušující.“

Tak vzrušující? Opravdu? „Tohle tě vzrušuje?“ Nějak nedokážu potlačit ohromení.

Odfrkne si. „A co bys řekla?“ ukáže očima dolů. „Chci tě oholit,“ vydechne pak.

Ach jo. Čert to vem. Lehám si na záda a přehazuju si předlokti přes obličej, abych se na to nemusela dívat.

„Tak do toho, když ti to udělá radost. Ty jsi tak zvrhlý, Christiane,“ dodávám, když zvedám boky a on mi pod ně podsouvá ten ručník. Dává mi pusy na vnitřní stranu stehna.

„Eh, bejby, to máš teda recht.“

Spíš slyším, než vidím šplouchnutí vody, jak ponoří štětku do sklenice. Pak s ní jemně zakrouží v kelímku. Postel se mírně zhoupne, když si na ni kleká, potom mě bere za levý kotník a rozevívá mi nohy. „Teď bych tě nejradši spoutal,“ zavrnl.

„Slibuju, že budu držet.“

„Tak dobře.“

Když mi přejede napěněnými štětinami po stydké kosti, zalapám po dechu. Je to teplé. Voda ve sklenici musí být horká. Trochu se zavrtím. Šimrá to... ale příjemně.

„Drž,“ napomíná mě Christian a znovu na mě nanáší pěnu. „Nebo tě *fakt* spoutám,“ hrozí mi ponuře a mně slastně zatrne po-dél páteře.

„Už jsi to někdy dělal?“ ptám se nejistě, když sahá po holení.

„Ne.“

„Aha. To je dobře,“ usměju se.

„Další premiéra, paní Greyová.“

„Hmm. Mám ráda premiéry.“

„Já taky. Tak jdeme na to.“ A s citem, který mi vyrazí dech, poprvé přejíždí břitem po mé zcitlivělé pokožce.

„Nehýbej se,“ vydechne nepřítomně a já díky tomu poznávám, že se urputně soustředí.

Trvá to jen pár minut, než sáhne po ručníku a otře do něj zbytky pěny.

„Tak – teď je to lepší,“ hodnotí zamyšleně a já konečně zvedám ruku, abych se na něj podívala, právě když si sedá, aby se jal obdivovat své dílo.

„Jsi spokojený?“ ptám se nakráple.

„Velmi.“ Zvedá rty do hříšného úsměvu a pomalu do mě zasouvá jeden prst.

„Uznej, že to byla sranda,“ dobírá si mě s rozjařeným pohledem.

„Pro tebe možná.“ Pokouším se, aby to znělo pohoršeně – jenže on má pravdu... Opravdu to bylo... vzrušující.

„Pokud si vzpomínám, tak důsledky toho činu byly velmi uspokojivé.“ Christian se otáčí, aby se doholil, a já prudce klopím pohled ke svým prstům. Ano, to vskutku byly. Ve snu by mě nenapadlo, že bez chloupků je to o tolik jiné.

„Ale no tak, jenom tě zlobím. Dělal jsem jen to, co by měli muži beznadějně zamilovaní do svých žen dělat, nemyslíš?“ Nadzvedává mi bradu a pozorně se na mě dívá, jeho oči jsou najednou plné obav, jak se snaží odhadnout, co se mi honí hlavou.

Hmm... nadešel čas odplaty.

„Sedni si,“ přikazuju mu tiše.

Nechápavě zamrká. Jemně ho tlačím koupelnou směrem k osamělé bílé stoličce. Dosedá na ni a vrhá na mě zmatený pohled. A já mu беру z ruky holení.

„Ano...“ varuje mě, když mu dojde, co mám za lubem. Ohýbám se a dávám mu polibek.

„Zakloň hlavu,“ zašeptám.

Zaváhá.

„Zub za zub, pane Greyi.“

Ostražitě si mě měří v pobavené nevěře. „Víš vůbec, co děláš?“ ujišťuje se zastřeným hlasem. Schválně pomalu vrtím hlavou a snažím se tvářit tak vážně, jak to jen jde. S krátkým potřesením hlavou zavírá oči, potom ji odevzdaně zaklání.

No teda! On mě fakt nechá, abych ho oholila. Má vnitřní bohyň si propíná a protahuje ruce, s prsty vzájemně propletenými a dlaněmi vytočenými ven se na to rozcvičuje. Nejistě mu zajíždím prsty do ještě vlhkých vlasů na čele a pevně je sevru, abych si ho za ně přidržela. Christian křečovitě tiskne víčka, dýchá skrz pootevřené rty. Velice jemně mu přikládám břit ke krku, stou-

pám jím vzhůru k bradě a tvořím v pění na jeho kůži cestičku. Úlevně vydechne.

„Copak sis myslel, že ti ublížím?“

„Nikdy nevím, co se chystáš udělat, Ano. Ale tohle jsem si nemyslel – teda, že bys mi ublížila úmyslně.“

Znovu mu přejíždím strojkem po krku a tak rozšiřuju pruh holé kůže v pění.

„Úmyslně bych ti nikdy neublížila, Christiane.“

Otevírá oči a ovíjí kolem mě paže a já mu dalším lehkým tahem sjiždím po skrání pod kotletou.

„Já vím,“ řekne a nastavuje tvář tak, abych mu mohla doholit ten zbytek. Ještě dva pohyby a jsem hotová.

„A je to, a ani kapka krve nazmar,“ zubím se pyšně.

Sune mi dlaň vzhůru po noze, až mi vyhrne košilku, a stahuje si mě obkročmo na klín. Zapírám se mu rukama o nadloktí. Je opravdu pořádně svalnatý.

„Můžu tě dnes někam vzít?“

„My se snad nebudeme opalovat?“ jízlivě pozvedám obočí.

Nervózně si navlhčí rty. „Ne. Dnes ne. Myslel jsem, že ti to tak bude vyhovovat.“

„No, když už sis mě tak označkoval, a tím mi to vlastně zatrhnul, tak jo, proč ne?“

Moudře se rozhoduje ignorovat můj kousavý tón. „Je to kus cesty, ale podle toho, co jsem o tom četl, to stojí za návštěvu. I táta mi to doporučil. Je to malá vesnička, Saint Paul de Vence. Je v ní pár galerií. Myslel jsem, že bychom tam mohli vybrat nějaké obrazy nebo sochy do nového domu, pokud se nám tam bude něco líbit.“

No to mě podrž. Zakláním se a vrhám na něj překvapený pohled. Umění... on chce nakupovat umělecké výtvary. Jak bych já mohla nakupovat umění?

„Co je?“ diví se.

„Já o umění nic nevím, Christiane.“

S pokrčením ramen se na mě shovívavě usměje. „Prostě koupíme to, co se nám bude líbit. Nebude to žádná investice.“

Investice? Ježíši.

„Co?“ zopakuje.

Zavrtím hlavou.

„Podívej, já vím, že jsme teprve před pár dny dostali návrhy od architektky – ale za kouknutí nic nedáme, a to městečko je starobylé, středověké.“

Jo, ta architektka. Proč mi ji musí připomínat? Elliotovu dobrou kamarádku, Giu Matteovou, která dělala i na Christianově chatě v Aspenu. Během našich schůzek se na Christiana lepila jako klíšť.

„Co zas?“ zvyšuje hlas. Znovu zavrtím hlavou. „Tak mi to řekni,“ trvá na svém.

Jak bych mu asi mohla říct, že nemám Giu ráda. Moje antipatie jsou čistě iracionální. Nechci se stavět do role žárlivé manželky.

„Snad se na mě ještě pořád nezlobíš kvůli tomu včerejšku?“ povzdychne si a přitulí se obličejem mezi má řadra.

„Ne. Jenom mám hlad,“ zamlouvám to, plně si vědoma, že tím zbořím koncept jeho výslechu.

„Tak proč něco neřekneš?“ Sundává si mě z klína a sám se zvedá.

Saint Paul de Vence je středověká opevněná vesnice na vrcholu kopce. Jedno z nejmalebnějších míst, co jsem kdy viděla. Couráme se s Christianem, bok po boku, krivolakými dlážděnými uličkami, ruku mám zastrčenou v zadní kapse jeho šortek. Taylor a buď Gaston, nebo Philippe – nedokážu je rozeznat – nás následují. Procházíme podél náměstí stíněného stromy, kde tři starší muži, z nichž jeden má na hlavě tradiční baret namísto klobouku, hrají pétanque. Je tu celkem dost turistů, ale já jsem schovaná pod Christianovou paží a cítím se dobře. Je toho tady tolik k vidění: úzké uličky a prů-